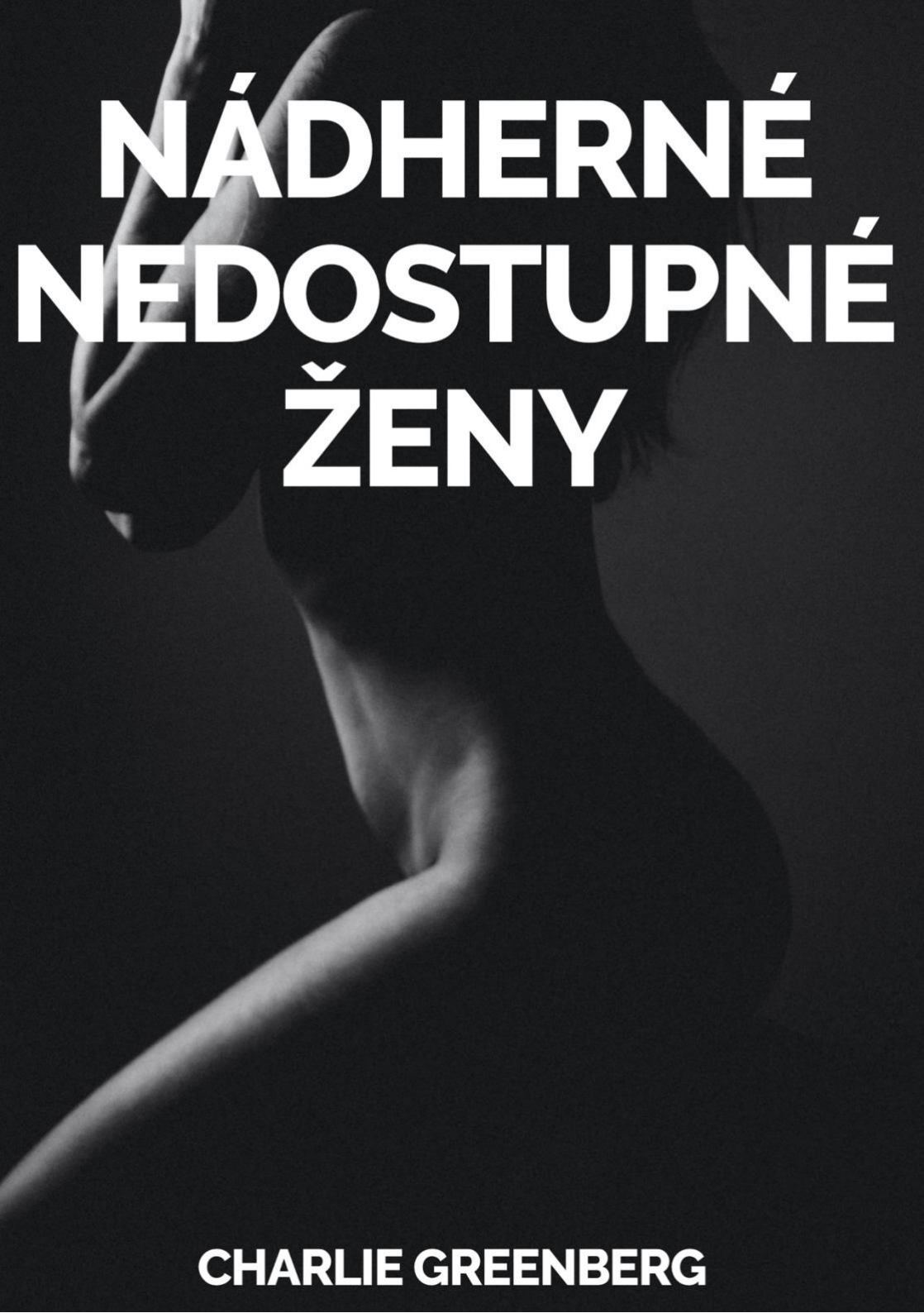

NÁDHERNÉ NEDOSTUPNÉ ŽENY

CHARLIE GREENBERG

© Charlie Greenberg, 2020

ISBN: 978-80-88091-30-1

Vydavatelství Charlie Greenberg

Titulní fotografie: Crislaine Medeiros

Padá déšť. Jak ho chceš zastavit?

Milí čtenáři, celá tato kniha je smyšlená. Jména jsou náhodně zvolená a nemají žádnou spojitost se skutečnými lidmi. Dokonce jsem si zcela vymyslel způsob organizace atletických závodů a toho, jak fungují Olympijské výbory. Užijte si příběh a pokud jste shodou okolností atleti a víte, jak sportovní události probíhají ve skutečnosti, představte si, aspoň na chvíli, že způsob, jakým jsou závody popsány v knize, je skutečný, aby vás příběh bavil ještě víc.

Někdy si říkám, že to nemůže být ani pravda,“ povzdechl si sám pro sebe do tiché noci v prázdném pokoji. „Moc bych si přál, aby to nebyla pravda.“

S bolestmi v noze se zvedl z postele. Do ubrousku, ležícího na stole, si chtěl otřít opocené čelo, ale bylo tak mokré, že to skoro nepomohlo. Podíval se z okna do ulice, na níž nebylo ani živáčka.

Vzpomněl si, jaké to bylo, když ještě žil v centru Capitolu a na ulici se díval z výšky dvacátého patra. Pořád tam chodila spousta lidí, pořád to tam žilo. Tady na předměstí bylo mrtvo. A nejenom v noci, ale i ve dne. Prostě pořád.

Matthew Haley trpěl bolestmi levého lýtky, kde se mu přetrhaly šlachy před necelým měsícem. Běžel jeden ze svých nejdůležitějších závodů v životě. Byl adeptem na medaili, která by mu otevřela dveře na Olympiádu před domácím publikem za necelé dva roky. Těsně před finišem přišla prudká bolest v lýtku a podle doktora Denbyho z Centrální nemocnice i dlouhá rekonvalescence. Za necelý měsíc se z opečovávaného běžce a miláčka fanoušků stala zapomenutá figurka na poli světového sportu. Stihli si oblíbit někoho jiného.

Matt se snažil lehnout na postel co nejopatrněji. Ale moc to nešlo. Vždycky to zbolelo. A navíc už mu došly prášky na bolest. Všechno bylo na nic a nevypadalo to na zlepšení.

Centrální nemocnice v Capitolu je jednou z největších budov, jakou kdy viděl. Je tomu tak proto, že se místní politické obsazení zaměřilo právě na rekonstrukci zdravotnictví, což přinášelo mnohé výhody. Nejlepší lékaři, nejlepší vybavení, nejlepší pokoje, všechno bylo prostě nejlepší.

Matthew vystoupil z taxíku a o holi se belhal ke vstupu. Jeho sportovní manažer, pan Kinsley, ho už čekal u vchodu se svou milovanou kávou.

„Tak co, pane?“ zavolal na něj hlasitě na vzdálenost nejméně dvaceti metrů. „Je to lepší?“

„Zdravím,“ utrousil tiše Matt, když stál těsně u něj.

„Všechno bude dobré,“ snažil se ho chlácholit manažer. „Dneska už jsou kompletní výsledky tvé nohy a vůbec, už to bude jenom lepší.“

Vstoupili do nekonečně velké auly, v níž se pohybovalo nejméně tisíc dalších lidí. Starci posedávali na měkkých gaučích s koženkovým potahem, vystrašené děti se držely svých rodičů jako hroznýš svíraje svou oběť a mladí se snažili tvářit, že jsou v pohodě, že se doktorů nebojí.

„Kinsley a Haley,“ ohlásil je na velké recepci manažer. „Jdeme za doktorem Denbym, máme domluvenou schůzku za pět minut.“

„Jistě,“ kupodivu tiše pronesla mladá sestra, pokukující po zamyšleném Mattovi. „Hned mu zavolám.“

„Uvidíš, všechno bude fajn,“ snažil se přinést aspoň nějaký úsměv na tvář Matta jeho manažer.

„Můžete jít za ním do ordinace. Je dnes v šestém patře chirurgie, číslo místnosti 645. Je to po pravé straně od výtahu,“ řekla jim recepční a rukou naznačila směr.

Matthew, byť měl mizernou náladu, nemohl si nevšimnout, že recepční byla velmi pohledná. Měl pocit, že s ní by to šlo.

Dvojice mužů, jejichž věk dělila celá čtvrtina století, nastoupila do výtahu.

„Viděl jsi časy toho bídáka Crockera?“ ptal se manažer, aby navodil konverzaci.

„Ne, neviděl,“ odpověděl nezaujatě Haley.

„No, tak to by ses měl mrknout. Pořád je za tebou o tři desetiny a nemůže se posunout nahoru. Za chvíli dáš nohu do pořádku a natřeš mu to. Jak nic.“

„Hm,“ hlesl Matt.

Výtah se zrovna zastavil. Vystoupili z kabiny a zamířili doprava. Doleva by šli k pokojům pro prominentní pacienty. Vpravo byly pouze kanceláře a speciální ošetřovny. Zaklepali.

„Pojďte dále,“ ozval se hlas doktora Denbyho.

Kinsley otevřel dveře. Pustil dovnitř zraněného sportovce a až potom vstoupil on. Nechal Matthewa podat si ruku s doktorem, potom mu pravicí s mnoha pozdravy potřásl i on sám.

„Tak, jak to vypadá, pane doktore?“ zeptal se manažer, když se usadili.

Matthew byl vždycky velmi všímavý. Zpozoroval na tváři specialisty podivný výraz. Připomínal mu něco jako smutek. Přitom nechápal proč.

„Matthew,“ začal pomalu. „Tvůj lýtkový sval bude v pořádku za přibližně sedm až osm týdnů.“

„To je skvělé,“ skočil mu do toho manažer. „To stihneme ještě kvalifikaci na podzim. Matte, to jsou dobré zprávy!“

„Nejsou,“ řekl Matthew přesvědčeně. „Co mi nechce říct, doktore?“

Denby na prázdno polkl. Podíval se mladému, svalnatému sportovci do očí.

„Během všech vyšetření jsem narazil na něco nezvyklého,“ pokračoval lékař Denby. „Máte jistý druh, vzácný druh, svalového onemocnění. Říkáme tomu svalové revma. Znamená to, že vaše svaly stárnou až třikrát rychleji než u běžného člověka. Dnes je vám dvacet šest let, ale vaše svaly mají věk okolo šedesátky. Kdybyste nebyl sportovec, už dávno byste byl na vozíku.“

„Cože?“ vyhrkl rozčilený Kinsley. „Jak jako šedesát? Jak jako svalové revma? Co jsou to za blbosti?“

„Zemřete tak,“ pokračoval doktor Denby, aniž by dbal na výkřiky sportovního manažera, „že vaše svaly přestanou fungovat a přestane vám v žilách kolovat krev.“

„Za jak dlouho?“ zeptal se situací zcela zaskočený Matthew.

„Do dvou let,“ řekl doktor upřímně. „Nejde to nijak léčit, ani potlačit. Prostě to tak je. Měl byste si dát své věci do pořádku a dožít svůj život, jak uznáte za vhodné.“

„To si děláte legraci!“ brečel a vztekal se zároveň Kinsley. „Tohle je největší talent světového sportu za posledních dvacet let. Tenhle kluk má běžet na Olympiádě a naší zemi přinést medaili.“

Matthew se díval upřeně na doktora Denbyho, který stejně úspěšně jako on ignoroval výlevy jeho sportovního manažera.

„Bude se to zhoršovat?“ zeptal se po chvíli.

„Až ke konci,“ odpověděl Denby. „Budete slábnout až se prostě nebudete moct hýbat. Máte před sebou rok a půl života naplno. Potom už bude potřeba být připravený na to, co nevyhnutelně přijde.“

„Dobře,“ řekl mírně Matt. „Můžete mi dát nějaké prášky na bolest? To lýtko mě docela trápí. Hlavně v noci.“

„Jistě, napíšu vám toho dostatek,“ souhlasil lékař.

Kinsley se mezitím vykřičel. Skácel se do křesla vedle sportovce. Byl zničený, byl zklamaný, byl na dně.

Matthew se zvedl z křesla. Vzal si do ruky předpis na nekonečnou zásobu léků od bolesti. Asi prevence ze strany lékaře Denbyho. Nehledě na Kinsleyho se s pomocí berlí odbelhal ke dveřím. Otočil se na doktora, který naléval panáka brandy sportovnímu manažerovi. Podíval se na sportovce s tím výrazem, který říká, že je mu to všechno moc líto a býval by na to onemocnění raději nepřišel. Matt sklouzl pohledem ke Kinsleymu, jehož popelavě bledá tvář připomínala mrtvolu.

„Dejte si toho panáka a pojd'te,“ řekl mu.

„Co?“ jako by se probral z mrákot. „Jo, jo. Díky doktore.“

„Kdyby se cokoliv dělo, hned mi volejte, kdykoliv. Zvednu vám telefon klidně o půlnoci,“ řekl ještě doktor ustaraně.

Manažer do sebe mezitím kopl pořádného panáka brandy. Pracně se vyškrábal z křesla. Společně se svým svěřencem vyšli ze dveří. Beze slov nastoupili do výtahu a nechali se odvést do recepce.

Sympatická recepční zprvu málem sportovce nepoznala. Nedělala si naděje. Pracovala v nemocnici dost dlouho na to, aby věděla, že si sem lidé často nechodí pro zrovna povzbudivé zprávy. Přála mu, aby se měl dobře. Zrovna jemu to upřímně přála. Matthew se na ni ani nepodíval. Normálně by vykouznil jeden ze svých úsměvů, který dívky z celého světa doháněl k šílenství. Tentokrát nic.

„Co budeme dělat?“ zeptal se rozklepaný Kinsley. „Tohle je konec tvé kariéry. Všechny ty roky, co jsme spolu procestovali celý svět, ty závody, ty výhry a medaile. Bylo to k ničemu!“

„Docela jsme si to užili, ne?“ snažil se hodit celou situaci na lehčí notu sportovec, který nadobro přišel o to jediné, co uměl.

„Hm,“ hekl posměšně manažer. „To je nám k prdu, když už nemůžeš závodit. Ty roky mi už nikdo nevrátí.“

„Vím, že jsem pro vás měl být zlatý důl,“ odvětil Matt znechuceně, když viděl, co je pro jeho manažera, nejbližšího člověka, skutečně důležité. „Nezbude vám než začít hledat znovu.“

„Hele, kluku,“ utrl se na něj Kinsley, „přežíval jsem ty tvé výlevy a řeči celé roky. Teď už nemusím. Je konec. Jsi nafoukaněj fracek, nejsi už k ničemu dobřej. Nebo aspoň mě ne. Mě ještě čeká dobrých dvacet, třicet let. Tebe už skoro nic.“

„Věděl jsem, že jak na tohle dojde, tak budete přesně takový,“ křikl na něj rozčilený Matthew. „Jste zlatokop, obchodník a o sportu nic nevíte.“

„Já, že o tom nic nevím? Ty jsi byl nula, když jsem tě na univerzitě našel. Prospěch šimpanze a běžecké technika batolete!“

„Víte co? Necháme toho,“ řekl po hlubokém nádechu a výdechu Matthew. „Jděte si, kam chcete a už mi nikdy nevolejte. Sbohem.“

Na to se otočil a mířil pryč od vstupních dveří do Centrální nemocnice Capitolu. Záměrně se snažil svou mysl zabavit čímkoliv jiným, hlavně aby nemusel poslouchat nadávky a urážky Kinsleyho. Ohlíželi se po nich lidé, Matthew se snažil svým, u žen oblíbených, úsměvem naznačit, že se ho to netýká a ten uřvaný chlap je blázen. Po chvíli bylo ticho.

Matthew s bolestmi došel až k autobusové zastávce na hlavní třídě. Před sebou uviděl park prosycený krásnými barvami. Slunce prosvítalo větvemi. Až teď mu došlo, že brzy zemře, že bude konec

a on s tím nemůže nic udělat. Roztrásl se mu ruce, ztratil rovnováhu a zatmělo se mu před očima.

„Matthew, probud' se,“ zazněl známý hlas.

„Kde to jsem?“ vyloudil ze sebe rozespale.

„No, přece doma,“ zazněl hlas.

„Marion, co tu děláš?“ zeptal se překvapeně, když nad sebou uviděl známou tvář.

Rozhlédl se okolo. Byl ve svém pokoji. Dovnitř svítilo slunce. Odráželo se, jako každé poledne, od lesklé desky pracovního stolu. Ve vzduchu ucítil vůni čerstvé italské kuchyně.

„Proč jsi tady?“ zeptal se znovu, aby konečně dostal odpověď.

„Přišla jsem ti pomoci. Hned jak jsem dostala zprávu, že jsi měl kolaps u nemocnice, tak jsem se o vše postarala,“ odpověděla mu.

„A uvařila jsem ti tvoje oblíbené špagety s parmezánem.“

„Vždyť jsme se skoro před půl rokem rozešli, řekla jsi mi, že mě už nechceš nikdy vidět,“ nechápal Matthew.

„Ale pak jsem se dozvěděla, že umíráš a přišla jsem ti říct, že než zemřeš, tak bys měl poznat smrt z jiné strany. Není tak strašná, jak se může zdát. Zvláště ne pro tebe,“ řekla mu laskavě Marion.

„Tomu nerozumím, co to plácáš?“ zíral na ni Matt.

V tom její tvář začala zářit jasným světlem. Jako by pod její kůži byl obrovský zdroj světla.

„Co to je?“ vyděsil se.

„Potkej se se smrtí,“ řekla hlasem, který zněl jako by procházel přes ozvučovací systém odevšad okolo něj. „Vyber pojistku a jed' do Indie do místa Váránasí, tam najdeš odpověď.“

V tom se její obraz rozplynul probuzením skrze tupou, a za poslední měsíc dobře známou, bolestí v levém lýtku. Byly okolo něj dvě sestry a lékař.

„Je při vědomí,“ řekla jedna z nich.

„Zavezte ho na pokoj, brzy se na něj přijdu podívat. Pacient je stabilizovaný,“ řekl doktor.

„Co se stalo?“ zeptal se s námahou Matthew.

„Nervově jste se zhroutil,“ odpověděla snědá, nepřiliš přitažlivá sestřička.

„Jo,“ hlesl a znovu se ztratil v oparu světa snů.

Do Googlu zadal Váránasí, název, který si sotva dokázal zapamatovat ze snu, kde s ním mluvila bývalá přítelkyně Marion. Na displayi telefonu se, hlavně díky pomalému internetu nemocnice, pomalu zobrazily fotky nečekaně krásného místa. Staré budovy se tyčily nad lesklou hladinou řeky Gangy.

V Indii nikdy nebyl. Nejbližše závodil v Ruském Vladivostoku nebo v Čínském Pekingu. Z Capitolu se tam letí dlouho, je to únavné a vůbec. Cestování, i přesto, že jej sportovní kariérou provázelo celé roky, neměl vůbec rád. Byl to ztracený čas, nervy z cestování, časové posuny, špatně od žaludku, únava. Prostě děs a hrůza.

Ještě, než klikl na letenky, které mu Google nenápadně rovnou nabízel, spustil aplikaci Facebooku. Podíval se na profil Marion Brouchardové. Její francouzské kořeny se nedaly zaměnit s ničím na světě. Měla jemně vlnité vlasy, hubenou, až by se dalo říct vyzáblou postavu a nosila ráda splývavé oblečení. Především pak šály. Šály na tisíc způsobů, barev, provedení a materiálů.

Potkal ji na závodech v Cannes, kde se starala jako organizátorka závodů o jejich výpravu. Nelíbila se mu, vůbec by si ji nevšiml. Ale z nějakého záhadného důvodu spolu ještě ten večer, samozřejmě za zády trenérů a sportovního manažera Kinsleyho, skončili na pokoji při nespoutaném milování, vášnivém a přitom něžném. Matthew si vzpomínal, že v závodě další den podal snad nejhorší výkon v kariéře. Skončil skoro poslední. Téměř i za Brodíkem, americkým nafoukaným běžcem, který běhal snad jen proto, že na to měl hromady peněz a času.

Od toulavých myšlenek se vrátil zpět k profilové fotce Marion. Měl ji rád, i přesto, že se mu vlastně nikdy nelíbila. Měl k ní vztah, záleželo mu na ní. Ale odehnala ho pryč, protože se jí nevěnoval. Trávil čas na tréninku, v posilovně, na přípravách, rehabilitacích a šileně nudným zdravým stravováním. Říkala mu: „Matthew, ty se jednou uženeš, ty si jednou něco uděláš, a to bude tvůj konec. Měl bys hledat něco jiného, záložní plán.“

Vzpomínal si, jak ji vždycky odbyl tím, že medailista nemusí už do konce života dělat vůbec nic. Že může hlásit sportovní zprávy, může trénovat děti a fotit pro módní značky. Marion mávla rukou a ukončila diskusi.

Byla praktická. Měla smysl po pořádek, udržovala čisto a uměla vytvořit příjemnou atmosféru. Myslela to s ním velmi dobře, měla o něj zájem. Zato on byl pravý opak. Nespolehlivý, bordelář, který se měl spíše než běháním živit mluvením. Ze všeho se vymluvil, dokázal cokoliv obrátit proti druhým, a nakonec se tvářil jako svatoušek, jen aby nemusel dělat nic, co by ho nutně nevedlo k medaili na Olympiádě.

Haley byl dost chytrý na to, aby mu tohle všechno zpětně došlo. Teď už žádná Olympiáda, žádné trénování dětí a žádné módní

značky. Jen smrt, a to docela brzo. Chvilí se snažil ten nával strachu z konce rozdýchat, ale nepodařilo se mu to. Znovu omdlel.

„Pane Haley,“ promluvil hlas, který znal.

Otočil hlavu směrem ke vchodu do pokoje, který sdílel s dalšími třemi pacienty. Punk pubertáčkou, která podle svých slov přebrala, částečným schizofrenikem a politickým agitátorem, který dostal pár ran pěstí v boční uličce od odpůrců jeho oblíbené strany.

„Vidím, že je vám lépe,“ měl upřímnou radost doktor Denby. „Hned, jak jsem dostal zprávu, že jste tady, což bylo naneštěstí až dnes ráno, sedl jsem na taxík a přijel za vámi.“

V ruce držel papíry na tvrdé černé podložce s klipem na přichycení dokumentů a tužku.

„Pojďte, podepište se mi tady a můžete jít se mnou,“ vybízel Matthewa netrpělivě. „Musím vám něco ukázat.“

Matt nikdy nebyl na formality, takže mu stačilo, že na hlavičce papíru přečetl slovo revers, což znamenalo propustku. Podepsal se svým neorganizovaným klikyhákem. Sesunul nohy z postele, popadl berle a už se nechal vést Denbym k výtahu. Sotva stihl popadnout tašku se svými věcmi.

Punk pubertáčka byla zrovna vzhůru jako jediná, tak mu zamávala na rozloučenou. Matthew jí zamávání oplatil a zavřel za sebou dveře pokoje. Nelíbila se mu.

Na chodbě bylo rušno. Sestry pobíhaly mezi pokoji, lékaři s dokumentací důležitě rázovali od dveří ke dveřím, aby se podívali na své pacienty. Denby po cestě pokynul kolegům, kteří mu věnovali pouze formální pozornost. Jeho pacienta si vůbec nevšíмали.

Konečně byli ve výtahu, který je vyvezl o dvě patra výše. Matt měl pocit, že tady byl snad před pěti minutami soudě podle toho, jak málo věcí se mezi jeho poslední návštěvou tady stihlo odehrát.

Vstoupili do kanceláře lékaře Denbyho. Okamžitě nastartoval počítač, ze skříně vytáhl dva šálky, do kterých nasypal kávu, než dovaří voda v konvici.

„Víte, pane Haley,“ začal mluvil až teď. „Já jsem velmi přemýšlel o vaší nemoci. O tom svalovém revma, kterým trpíte. A napadla mě jedna věc.“

Matthew nebyl sice expert na psychologii, ale byl dost chytrý na to, aby vytušil, kam se bude konverzace ubírat. Soudě podle svých zkušeností s matkou.

„Neumíme vaše onemocnění léčit, ale,“ zamyslel se Denby, „ale mohli bychom to umět. Mohli bychom se to naučit díky vám.“

Na tyhle situace měl už Matt léty natrénovaný výraz. Byl to přímý pohled do očí, ledově chladný pohled do očí. Neříkal nic, od čeho by se mohla protistrana odrazit. Naučil se, že je pro něj lepší v mnoha situacích hned nereagovat. Donutí tím druhé mluvit a vyjavit své záměry tak, jak doopravdy jsou.

„Vím, že žádat vás o to nyní, je těžké,“ pokračoval Denby, když před ně postavil šálky s kávou a usadil se na své místo. „Onemocnění je neléčitelné a časově poměrně přesně termínované, takže by se mohlo zdát, že váš život už nedává smysl. Ale může ho opět získat. Pomoc druhým. Zkrátka. Rád bych s vámi navázal spolupráci, abychom díky vám přišli na protilék.“

„Díky, ale kávu nepiju. Není to dobré pro moje svaly, říkali mi to vždycky trenéři,“ odvedl pozornost od tématu Matt.

„Omlouvám se,“ vyhrkl doktor a vyskočil na nohy, aby přinesl aspoň sklenici vody.

„Víte, doktore,“ řekl po chvíli Matthew, „jsem sportovec už dost dlouho na to, abych pochopil, že v jedné kleci přání druhých už jsem žil. Už jsem dělal to, co chtěli druzí, už jsem dělal to, co bylo dobré pro jiné, a ne pro mě. Vlastně se nikdo nikdy nezamyslel nad tím, co je dobré pro mě.“

V tu chvíli si vzpomněl na Marion. Ta se vždycky, jako jediná ze všech, starala o to, co je pro něj skutečně dobré. Ale tehdy byl slepý a neviděl to.

Podivnou pauzu, kterou způsobily jeho myšlenky, se snažil rychle zaplnit dalšími slovy.

„Z toho, co říkáte mám pocit, že,“ odmlčel se po další naučené frázi, kterou používal, když potřeboval rychle domyslet, co říct, „že když já pomůžu vám, vy nepomůžete mě. Je to tak?“

Měl chut' sám sobě jednu vlepit. Namísto toho, aby pomohl druhým od stejné hrozné nemoci, jakou má, tak si ještě vymýšlí a začíná s tím nejhorším, co uměl. Začal kupčit. Nabízet a prodávat. A přitom tady šlo o život. Cítil se mizerně.

„Bohužel, je to tak,“ potvrdil doktor Denby. „Spočívá to v tom, že vaše DNA, kterou bychom se pokoušeli geneticky upravit, by mohla pomoci jiným jako lék, který by svalové revma zastavil nebo zcela potlačil. Ale vaše DNA vám pomoci nemůže. Nebo jsme ještě nepřišli na to, jak by mohla.“

No, víte, tahle nemoc je poměrně mladá, takže jsem s vývojem řešení teprve na začátku. Proto by nám každá pomoc přišla vhod.“

Matthew se podíval z okna. Chvíli se snažil přemýšlet, ale moc mu to nešlo. Nemohl z hlavy dostat Marion, která mu vyprávěla o cestě do Indie. Pořád ji viděl před očima, jako by se opírala o Denbyho stůl a vyprávěla mu podivné věci o cestě a jeho duši.

„Víte, doktore,“ vysoukal ze sebe, aniž by svá slova, jakkoliv kontroloval, „já teď musím odjet pryč.“

Zvedl se ze židle. Až teď si uvědomil, že má stále nemocniční pyžamo.

„Kde se tady můžu převléknout?“

Taxík jel cestou, která spíše připomínala spoj vlaku. Vyjetými brázdami se blížil k letišti, jako ten den už třináctkrát. Protože byl Percy Taylor vychovaný k soucitu od své matky, pomohl belhajícimu se mladíkovi z auta. Z kufru vytáhl jeho zavazadla a popřál mu šťastný let.

Matthew zapřený o své berle zapochyboval. Viděl jedno z letadel opouštět plochu letiště směrem na západ. Málem se otočil, aby mávl na taxikáře, že si všechno rozmyslel a chce zpátky do okrajové části Capitolu i se svými taškami. Ten však již stihl odjet.

Až teď Mattovi došlo, že netuší, jak se s berlemi a taškami dostane do letištní haly k odbavení. Prostě mu nedošlo, že jeho obvyklá samostatnost je berlemi zadupána do země. Rozhlížel se okolo. Cítil se hrozně trapně. Byl našťvaný na svoje tělo, že mu popraskaly svaly v lýtku a musí se belhat o berlích. Byl ještě našťvanější na fakt, že jeho tělo má vzácnou nemoc, která ho zabije. Dřív, než to udělá on sám. Kdyby mohl, do něčeho by kopl. Byla by to však jen další hromada bolesti v noze a ničemu by tím neprospěl.

„Haló, pane,“ ozval se hlas někde za ním.

Ohlédl se, aby zjistil, jestli to volání patří jemu. Kupodivu to vypadalo, že ano. Běžela k němu mladá zaměstnankyně letiště. Měla na sobě černé kalhoty a tmavě červenou vestu, pod níž zářila bílá blůzka. Uniforma Capitolského letiště.

„Chcete pomoci?“ zeptala se, když k němu doběhla. „Všimla jsem si vás na kameře a vypadáte, že by vám mohlo být užitečných pár rukou navíc, aby vzaly vaše tašky. Co vy na to?“

„To budete hodná,“ sotva vykoktal překvapený Matthew.

„Tak se do toho dáme,“ zasmála se žena, podle cedulky jménem Catherine. „Kam letíte, ať vím, ke které bráně vás doprovodím?“

„Letím do Váránasí v Indii,“ odpověděl při pohledu na letenku zakoupenou přes internet.

„Jistě, to je brána sedm do Dillí,“ zamířila k vedlejšímu vchodu, čímž Mattovi ušetřila spoustu námahy a zbytečného poskakování o holích po letištní hale. „Máte dost času, jste tu akorát. Vše půjde hladce. Jste občan Spojených států?“

„Nejsem,“ odpověděl Haley. „Proto jsem tady dříve. Žiju tady už dlouho, ale jsem původně Brit.“

„To nebude problém,“ zasmála se Catherine. „Ukažte, jaké máte sedadlo?“

Matthew ji podal letenku, protože netušil, jak by tam hledal tuhle informaci.

„Jo, máte sedadlo na docela nevhodném místě vzhledem k Vašemu zdravotnímu stavu,“ zamračila se Catherine. „Podíváme se u terminálu, co s tím můžeme udělat.“

V klidu došli k odbavení. Catherine způsobila rozruch, když sebevědomě požádala další cestující do Dillí, aby se rozestoupili, že prochází zdravotně indisponovaný člověk. Přednostně jej vzali u brány a k jeho velkému překvapení dostal lepší místo vpředu, kde si bude moci natáhnout bolavou nohu.

„Víte, je to let dlouhý skoro dvacet hodin,“ řekla mu Catherine. „I tak to nebude příjemné, ale snad jsem vám trochu pomohla.“

„Jste laskavá, díky,“ usmál se na ni Matt. „Čemu vděčím za vaši pomoc?“

„Ani nevím, měla jsem chvilku čas a když jsem vás tam tak viděla stát, zvedlo mě to a musela jsem vám jít pomoci. Teď máte hodinu a půl čas, doporučuji Vám dát si nějaký dortík v bezcelní zóně a za chvíli budete na cestě,“ nabídla mu.

„Díky moc,“ poděkoval Matt. „Kdyby to jen šlo, rád bych vám to nějak oplatil.“

„Třeba někdy, šťastný let, na shledanou.“

Catherine se ztratila v davu. Zjevila se jako anděl a stejně tak i zmizela. Na to, že nebyla vzhledově žádná královna krásy, měl z ní dobrý pocit, cítil někde v sobě, že by ji rád pohladil po holé kůži. V tom jej vyrušil kontrolor u brány, takže ve svých představách nemohl pokračovat.

Na dortík neměl Matthew ani pomyšlení. Věděl, že před odletem musí zvládnout jednu důležitou záležitost. Zavolat své matce, které od doby jeho zranění na závodech neměla žádné nové zprávy.

Volal jí nerad a málo. Byla příliš úzkostlivá a starostlivá. K tomu psychologka. Pořád ho jen poučovala a toužila po tom, aby nedělal nic nebezpečného, a hlavně se dobře učil. S odstupem času její přístup chápal. Otec odešel, neznámo kam, v jeho šesti letech. Vzpomínal si na něj jenom matně. A protože byl jedináček, jeho matce nikdo jiný nezbyl. Kromě jejího bratra Daniela, také psychologa. A ještě ty věčně klevetící kamarádky a distingovaný dámský klub.

„Mami?“ zeptal se, když na druhé straně přestalo monotónní vyzvánění. „Ahoj, mami.“

„Matthew, to jsem tak ráda, že voláš. Jak se máš? Co tvoje noha?“ ptala se hned matka.

„Podle doktora budu v pořádku za šest, možná sedm týdnů. Takže fajn. Co ty?“

„To jsou dobré zprávy, to bys měl stihnout ten svůj medailový závod, že ano?“

„No,“ zadrhl se Matthew, který náhle nutně potřeboval vyslovit pravdu, která ho tak děsila. „Už ne.“

„Jak to? Stalo se něco?“

„Mami, doktoři mi našli vzácnou nemoc svalů, takže už nejspíše nebudu moci sportovat na nejvyšší úrovni,“ dostal ze sebe polovinu nebo spíš čtvrt pravdy.

„Cože? To je strašné!“ zoufale vykřikla. „Přijed' hned za mnou domů do Bristolu, nějak to vyřešíme.“

„Díky za nabídku,“ spolkl nespokojenost se svou neschopností říct pravdu naplno. „Teď letím zrovna pryč na rehabilitace, tak možná potom.“

Už lhal a věděl, že se minimálně v rámci tohoto hovoru ze smyčky výmyslů nevymotá, že to celé pokazil. Proč prostě neumí říct pravdu?

„No dobře, tak at' se o tebe dobře postarají,“ posmutněla matka. „Je to hrazené z toho programu pro nadějně sportovce nebo ti mám poslat nějaké peníze?“

„Ne, to je v pohodě, díky,“ zasmál se. „Tohle je zařízení.“

„Víš, že kdyby cokoliv, jsem tu, abych ti pomohla,“ skoro zaskučela.

„Ano, já vím, mami, jsi skvělá. Co je u tebe nového?“

„Ale to víš, dámy z klubu mě nehorázně rozčílily. Máme v pátek večer výroční zasedání a opět zvolily jako klubovou barvu modrou.“

A bůh ví, jak nesnáším modrou, nejde mi k očím. Ale to jsou babské starosti. Klienti se mají dobře, takže i praxe je v dobré kondici,“ postěžovala a zároveň pochválila stav s uvolněním v hlase.

„Dobře, nějak to zvládni. Já už musím běžet do letadla. Ahoj, miluju tě.“

„Miluju tě, synku, šťastný let.“

Jeho pozornost si, ihned po vložení telefonu do kapsy, vzala mladá rodina. Procházeli okolo něj. Obtloustlý tat'ka nesl v náručí svou, jistě nesmírně milovanou dcerku. Zrovna jí lechtal tak, že se málem dusila smíchy. Vypadali šťastně. Štvalo ho to.

Chtěl taky kousek toho jejich štěstí pro sebe. Celý život se o něčem přesvědčoval a teď se ukázalo, že to celé bylo k ničemu. Nebude medaile, nebude sláva, nebude blahobyt a klid do konce života. Měl dojem, že ho čeká jenom hromada stresu, strachu a nakonec bídná smrt. Už za dva roky.

Naštěstí s ním takhle představa už nesmýkala natolik, aby omdlel v bezcelní zóně Capitolského letiště. Měl ještě přinejmenším hodinu času, než nastoupí do letadla. Faktem bylo, že dortíky vypadaly hodně dobře. Dal si mandlový s krémem a čokoládový s karamellem. V letadle bude levná, hnusná strava, tak chtěl chut'ové buňky obalit na celý let dopředu tím, co měl rád a co si vlastně nyní mohl dopřát do sytosti. Sladkým.

Letadlo bylo docela plné. Letušky, které se mu ani trochu nelíbily, ho uvedly na místo. Pomohly mu s příručním zavazadlem a berlemi. Sedadlo bylo úplně vepředu, takže výhled z okna nabízel dokonalé panorama světa. Zatím tedy jen na zemi, ale už moc dobře věděl, co ho ve vzduchu čeká. Vedle něj si sedl naškrobený

chlapík s přegelovanými vlasy. Típoval by jej na zaměstnance nějaké nadnárodní firmy, která ho vyslala do centrály v Dillí, v níž sedí vedení společnosti. Soudě podle uniformně černého notebooku měl pravdu. Byl si tím zvláště jistý ve chvíli, kdy jej muž nastartoval o necelou hodinu později ve vzduchu a na pozadí se rýsovalo logo technologicky znějící firmy, o které Matthew nikdy neslyšel.

Ještě, než však vzlétli, prošla kolem něj Indka. Měla, jako ostatně všechny ženy této národnosti, černé havraní vlasy, snědou plet', uhrančivé oči a takovou tu typickou červenou d'ubku na čele. Zahalená byla do červených šatů. Matně si vybavoval, že se tomu říká sárí. Při vstupu do letadla se na něj podívala a usmála se. Samotného jej překvapilo, jak byl takovým letmým úsměvem exotické ženy aktivovaný. Ihned se narovnal a zcela bez snahy zakrýt svůj zájem se ohlédl za ní, jak pokračovala uličkou ke svému sedadlu.

Korporátního spolucestujícího jeho pohyb překvapil a vzhledem k tomu, že mu Matthew zasáhl svým tělem do osobního prostoru, stáhl se ke kraji sedadla.

„Pardon,“ řekl Matthew, když se schoulil zpět.

„To nic,“ utrousil muž a předstíral, že mu to vůbec nevadí.

Letadlo se dalo do pohybu. Matthew tuhle chvíli neměl rád. Byl to takový zvláštní pocit. Tady vstoupil dveřmi, bude se dívat mnoho hodin z okna a až těmi stejnými dveřmi vystoupí, bude někde úplně jinde, v úplně jiném světě.

Zrychlení letadla jej vtlačilo do sedačky. Muž vedle něj vypadal klidně, působil, že létá často. Matthew letěl naposledy do Paříže minulý měsíc. Byl tam přípravný camp pro sprintery na sto metrů. Výsledky měl velice slušné, na to, že jeho doménou byla čtyřstovka.

Kinsley tlačil na to, aby trénoval i jinou disciplínu, kdyby se udělalo místo, aby měl více šancí, a hlavně více času v živém televizním vysílání, které sledují stovky milionů lidí po celém světě.

Už se odlepili od země. Párkrát průlet směrem nad mraky letadlem zahoupal a pak už nastal klid. Letušky začaly roznášet pití a ptát se, co si budou chtít dát cestující na jídlo. Výběr byl přesně tak žalostný, jak očekával. Buď káva, hnusný pytlíkový ovocný čaj nebo neperlivá voda. Tušil, že bude o vodě dalších skoro dvacet hodin. Na jídlo byl výběr jasný, už jej znal nazpaměť. Buď těstoviny s rajčatovou omáčkou a sýrem, nebo kuřecí steak s kaší. K oběma pokrmům nabídli salát. Jako dezert, a to bylo skutečné překvapení, byl pudinkový krém.

Letadlo patřilo společnosti Air India, což znamenalo, že byla u sedadel k dispozici hromada časopisů o Indii.

„Všechny jsem je už četl několikrát,“ utrousil spolucestující v naškrobené košili.

„Jo, a je tam něco zajímavého?“ zeptal se Matthew.

„Ano, hodně dobrých doporučení, co udělat, aby vás neokradli nebo jste se nepřipletl ke svatbě s třináctiletou Indickou holkou,“ zasmál se. „A potom jsou tam časopisy, které mluví o hinduismu, buddhismu a dalších náboženstvích, která v Indii mají. Aspoň člověk trochu pochopí jejich kulturu a není za hlupáka, když vidíte některý z jejich rituálů nebo modliteb.“

„To zní jako fajn doporučení,“ odvětil Haley, kterému se nechtělo s chlapem moc povídat.

„Letíte do Dillí poprvé?“ pokračoval v konverzaci.

„Ano, v Indii jsem ještě nebyl. Zním okolní státy z dob, kdy jsem závodil v běhu,“ odpověděl co nejodlehčeněji Matthew, ale

korektně, aby nepůsobil nezdvořile, když už vedle sebe musí strávit spoustu hodin.

„K Indii je potřeba si najít vztah,“ pokračoval muž. „Je magická, je úplně jiná než Amerika. Lidé tam dávají přednost rodině, náboženství a tradici před penězi. Nebo tedy dříve to tak bylo. Dnes už je to tam dost pozměněné naším náboženstvím.“

„Jako křesťanstvím?“ zaujalo Matthewa.

„Ne, penězi. My ze západu uznáváme jako modlu peníze. Oni to tak neměli. Oni uznávají život, sjednocení s přírodou a bohem.“

„Zajímavé,“ hlesl Matthew, když vzal jeden z časopisů do ruky, aby diskusi ukončil a měl chvíli klid.

Muž vedle se usmál a dál se věnoval dění na monitoru svého laptopu. Zrovna v tu chvíli Matthew ocenil intervenci Catherine, která mu zajistila tohle místo, protože si potřeboval natáhnout nohu, aby ulevil bolavému lýtku.

Po deseti hodinách letu, když zrovna většina cestujících spala, protože byla noc, mžoural Matthew očima do tmy za oknem. Palcem už nejméně po tisíci osmé odemkl telefon a zkontroloval sociální síť, jestli mu někdo píše. Opět se mu potvrdovalo bolestné pravidlo, že když není na očích a nezávodí, tak si ho ani nikdo nechce přidat do přátel na Facebooku, nesledují ho žádní noví fanoušci na instagramu a už vůbec nikdo z přátel nepíše zprávy. Jako by neexistoval. Uvědomil si, jak nevděčné prostředí sport je. Lidé milovali a obdivovali jeho pozici, fakt, že patřil mezi top deset běžců na planetě aspirujících na medaili na olympiádě.

„Nemilovali mě, ale roli, kterou jsem zastával,“ omílal si v hlavě. „Nešlo o mě, o Matthewa Haleyho. Šlo o sportovce v top 10. Teď tam bude místo mě možná Anatol Novikov z Ruska nebo když

zamaká tak Luigi Sampola z Itálie. A teď budou oni mít nové fanoušky. Nejspíše ty stejné, co jsem měl já ještě před měsícem na campu v Paříži před zraněním.“

Kdyby byl citlivka, asi by se rozbrečel. Ze záhadného důvodu, i přesto, že byl docela rozmazlený a sebestředný, uměl dobře snášet těžké situace a tlak okolního světa. Telefon vypnul, aby jej hned vzápětí odložil do kapsy sedadla.

Otevřel jeden z časopisů o Indii. Zalistroval si v něm čekaje, že ho zaujme nějaký kus textu, nadpis nebo obrázek. Nejvíce na něj pro tuto chvíli zapůsobil titulek „Klid je stav mysli.“

Článek popisoval buddhistický pohled na hektický a nebezpečný svět. Mluvil o mnichovi, který přežil čínskou invazi na klášter, kde před jeho zraky vystříleli všechny jeho přátele, všechny ostatní mnichy. On se dokázal uklonit těm šíleným násilníkům a poděkovat jim za návštěvu kláštera.

„To je klid mysli?“ ptal se sám sebe Matthew. „To je spíš nějaká psychická nemoc. Takhle nemůže normální člověk reagovat.“

Hned na to přišel odstavec o obrovské úctě k životu buddhistů. Vyprávěl o tom, že mniši si dávají pozor, aby neublížili jakékoliv živé bytosti. Ani mouše. Text vysvětloval, že buddhisté nikdy nezačali žádnou válku, žádný konflikt. Protože právě klid, jako stav mysli, jim nikdy nezatemnil úsudek. Raději obětovali sebe, než aby započali jakýkoliv boj.

„Může tohle člověk ze západu vůbec pochopit? My bojuje pořád a se vším,“ přemýšlel Matthew.

„Budeme přistávat, prosím vraťte se na svá místa,“ probudilo jej hlášení letušek o dobrých deset hodin později.

Faktem bylo, že poraněné lýtko mu bralo dost energie, takže spal déle a více, aby regeneroval. Spolucestující na něj mrkl a popřál mu dobré ráno. Matthew slušně odpověděl.

Venku už byl den. Svítilo jasné slunce a dole pod nimi se rozkládala Indie. Z pohledu letadla byl kousek před nimi vidět okraj obrovského města Dillí, kde žilo přes dvacet milionů lidí.

Letadlo začalo klesat k přistávací dráze. Vše šlo poměrně rychle a hladce. Nejspíše rychlosti přistání pomohl i psychologický efekt toho, že dlouhá a úmorná cesta brzy skončí.

Dosedli na přistávací dráhu, ozval se typický potlesk pro piloty a lidé se začali hrnout ven k přistavenému autobusu, který je převezme do letištní haly.

Letuška hned nabídla Matthewovi pomoc s holemi a osobním zavazadlem. Jen potřebovala počkat, až projdou všichni cestující, aby je v malém prostoru neohrožovala. To znamenalo, že okolo nich prošla i Indka, která Matthewa před odletem tak zaujala. Opět se na něj usmála.

O holích se vybelhal ven z letadla. Ten pocit, že se může narovnat, byl k nezaplacení. Všechno ho však bolelo, cítil se jak polámaný a měl nepříjemný pocit v žaludku. Typické příznaky cestování, které tak nesnášel u dlouhých přeletů.

Autobus je odvezl do letištní haly, kde už je u pásu čekal dispečer na výdej zavazadel. Kufry, tašky, batohy a další majetek cestujících se začal objevovat na pásu. Jeho taška pořád nikde. Spolucestující v naškrobené, teď už notně pomačkané košili ho poplácal po rameni a rozloučil se s ním. Ostatní se pomalu začali také vytrácet až u pásu zůstal sám společně se ženou v červeném sári.

Normálně by si zavazadla vyzvedávat nemusel, protože by je letecká společnost předala mezi sebou a mohl by rovnou nastoupit za necelou půl hodinu do dalšího letadla směr Váránasí, ale protože bylo o dobrých sto dolarů levnější od sebe lety oddělit, rozhodl se, že mu nebude vadit počkat u pásu a znovu projít branou.

„Už jste doma?“ zeptal se v touze po kontaktu s někým jiným než nagelovaným Američanem a letuškou.

„Ještě ne,“ odpověděla pohotově milým hlasem s poměrně slušným anglickým akcentem žena v sári.

„Letím do Váránasí, znáte to tam?“ ptal se Matthew.

„Ano, velmi dobře to tam znám,“ usmála se na něj. „Tam jsem doma.“

„Vážně?“ nadechlo Matthewa. „Zrovna tam cestuji.“

„Je to dobré a krásné místo. Proč cestujete zrovna do Váránasí?“

Mělo ho předem napadnout, že přijde právě tahle otázka. Nebyl si jistý, jak moc může ze svého příběhu prozradit. Vytrhnout z kontextu, že mu to řekla bývalá přítelkyně Marion ve snu, když zrovna ztratil vědomí před nemocnicí po zjištění, že brzy zemře, se mu nezdálo jako ideální.

„Přítel mi o tom místě vyprávěl, tak se tam chci podívat,“ částečně zalhal.

„Není to vaše taška?“ zeptala se pořád se svým milým úsměvem.

„Ano, to je ona,“ zasmál se Matt a uchopil ji.

„Moje je ta druhá,“ ukázala na pevný kufr.

„Podám vám ji,“ řekl pohotově.

Když se natáhl pro zavazadlo, všiml si jmenovky, kde stálo křestní jméno Anjali a příjmení, které bylo pro Brita zcela nečitelné.

„Máte hezké jméno, Anjali, vyslovuji to správně? Já jsem Matthew,“ navázal hned seznamovacím ceremoniálem, v čemž vždycky vynikal.

„Ano, vyslovujete to správně, Matthew,“ mrkla na něj. „A teď už pojďme, ať stihneme náš let do Váránasí. Ukažte, vezmu vám zavazadlo, abyste mohl snáze jít se svým zraněním.“

Matthew z Anjali nemohl spustit oči. Měl silný podvědomý pocit, že ji zná, že ji musel už někde vidět. Líbila se mu, silně ho přitahovala. Tenhle pocit dobře znal. Sídlil někde v oblasti podbřišku a aktivoval jeho fantazii, jeho představy a touhu se dotýkat.

Snažil se odhadnout její věk, ale nebyl si moc jistý. Pod červeným sáří a vůbec s její kulturou neuměl odhadnout, jestli je jí dvacet nebo pětatřicet. Oboje mohla být pravda. Byla tím záhadným způsobem univerzálně krásná. Něco nádherného z ní vyzářovalo.

„Co jste dělala v Capitolu? Je to od vaší země neskutečně daleko,“ ptal se Matthew, aby udržoval rozhovor živý i přes snahu rychle máchat berlemi, aby ji stíhal.

„Tady to je,“ řekla a ukázala na bránu, kde zbývalo k odbavení posledních několik cestujících. „Stihli jsme to akorát.“

Letištní kontrola je rychle odbavila. Indka a Brit byli rychle hotoví. Zato Arménec a Rus za nimi si museli počkat na všechny kontroly. Pracovník letiště přijal jejich letenky, zkontroloval je a doporučil jim, aby se vydali tunelem do letadla, protože už brzy poletí.

„Jaké máte sedlalo?“ ptal se zájmem Matthew.

Anjali ukázala, že bude sedět u křídla v uličce. On měl místo, ještě od všímavé Catherine z Capitolu, přehozené opět do přední části, kde bylo více místa na nohy i v těchto menších letadlech.

Matthew moc poděkoval za pomoc a zůstal na svém místě, kde, jak měl zjistit až za chvíli, bude zcela sám. Let byl totiž poloprázdný.

Hned se připojil na Facebook a snažil se Anjali najít. Jenomže žen se stejným jménem bylo v Indii podle vyhledávání miliony. Věděl, že se s ní setká ještě nejméně jednou. Opět u výdeje zavazadel. A proto věřil, že ji bude moci poprosit, aby si jej přidala a mohli zůstat ve spojení.

Při rychlém náhledu do historie sportovce, budoucího olympionika Matthewa Haleyho bychom zjistili, že podobných krásných žen, které potkal na letištích, v hotelových výtazích, vstupních halách a sportovištích bylo už desítky. Je však nutné dodat, že žádný z těch rychlých románků nevydržel déle než do odletu Haleyho zpět do dočasné domoviny v Americe.

Letadlo se odlepilo od země. Vzlétlo do vzduchu, kde pilot zahlásil, že je vše v pořádku, čeká je let dlouhý přibližně ještě hodinu a budou na místě ve Váránasí. Matthew toho využil a vydal se na toaletu se záminkou, že musí projít okolo Anjali.

Hned, jak jej uviděla kulhat se bez berlí uličkou mezi sedačkami, usmála se na něj. Mrkl na ni a pokračoval dál na toaletu. Docela ocenil, že si mohl odskočit, protože na letišti k tomu nebyla příležitost.

Jak se vracel, podíval se, zda dávají letušky pozor. V jeho prospěch nedávaly. Sedl si vedle Anjali.

„Kde budeš dnes spát?“ zeptala se, jako by vůbec nepřerušili konverzaci.

„To ještě nevím,“ odpověděl po pravdě Matt. „Asi si vezmu nějaký hotel. Doporučíš mi něco, jak to říct, bezpečného?“

„Ty máš o Indii tedy pěkné mínění,“ zasmála se Anjali. „Není tady tak nebezpečno, jak to vypadá v televizi. Vaše západní zpravodajství to až příliš přehání.“

„Nejsem Ind,“ začal rozhodně Matthew. „Jsem si skoro jistý, že mě okrade první dítě, které kolem mě projde.“

„To je pravda,“ řekla vážněji Anjali. „Proto si své peníze a platební karty schovej na nedostupné místo. Někam do kapsy na těle a do příručních tašek si dávej jen pár drobných.“

„To se mám nechat dobrovolně okrást?“ zarazilo ho.

„Takhle to nesmíš brát,“ zasmála se. „Tady je to spíš sport než nebezpečná loupež. Mnohem méně v bezpečí se cítím v Americe nebo v Evropě. Tady je klid.“

„A klid je stav mysli,“ vypadla z Matthewa pohotová reakce v návaznosti na článek, který četl na cestě do Dillí.

„Ano, přesně tak,“ zasmála se Anjali.

„Pane, tady byste neměl být, vaše sedadlo je ve předu,“ přerušila je Indická letuška japonského původu soudě podle očí a lehce vypouklých lícních kostí.

„Jistě, pardon,“ omluvil se Matthew, když vstával, aby uposlechl žádosti letušky.

„Uvidíme se u pásu s kufry,“ zavolala za ním Anjali.

Matthew se na ni usmál. Odbelhal se k sedadlu, které mu pro tento let patřilo. Chvilí poté, co se usadil, vyhlásily letušky, že se mají pasažéři připravovat na přistání ve Váránasí.“

Sestup byl pohodlný. Pilot si s přistáním vyhrál, jako s narozeninovým dortem. Třešinkou navrch bylo hladké dosednutí bez jediného škobrtnutí. Až během pomalého přesunu přes letištní dráhu, podstatně menší než v Capitolu nebo v Dillí, si Matthew uvědomil, že je podvečer a že otázka ohledně nocování od Anjali nebyla vůbec od věci.

Chtěl sáhnout do kapsy, aby se podíval v jedné z chytrých aplikací pro cestování, zda je poblíž nějaký lepší hotel. Možnosti, které připadaly v úvahu byly pro tuto noc obsazené a ostatní se zdály být spíše jako motely, kam neměl odvahu vstoupit ani náhodou.

Cestující se pomalu šinuli ven z letadla. Matthew počkal, až odejdou, aby se mohl natáhnout pro berle, se kterými by mu letušky malého vzrůstu moc nepomohly. Měl je schované až v prostoru pro příruční zavazadla, a protože bylo letadlo poloprázdné, ležely až na samotném dně.

Vyskákal ven ke schodišti a pomalu sestoupil dolů. Měl pořád pocit, že za ním někdo pomalu jde. Asi jedna z letušek. Dole nečekal žádný odvoz, cestující volně procházeli přes letištní plochu do terminálu. Aby toho nebylo málo, ukázala se vzdálenost mezi letadlem a halou pro vydávání zavazadel nejméně na čtyři sta metrů. Navíc bylo dusno a horko, takže košile, která utrpěla nepřetržitým cestováním o délce téměř dvaceti čtyř hodin, byla rázem mokrá a nejspíše i páchnoucí jako hadr na podlahu. Zhluboka se nadechl a vyrazil poskoky kupředu.

„Takže už víš, kde strávíš noc?“ zazněla lehce šišlavá angličtina Anjali.

„Ne, pořád ne,“ odpověděl Matthew, řešící spíše svůj pohybový problém než nocování.

„Tak bys mohl přijmout pozvání ke mně. Mám u sebe v bytě jeden prázdný pokoj, můžeš přespat u mě. Jestli chceš,“ řekla shovívavě k jeho stavu.

„Za to budu moc rád, samozřejmě se ti nějak odvděčím,“ zvolil svůj galantní tón, o kterém dobře věděl, že se v průběhu dřívějších vztahů rychle vytratil.

„Tak dobře,“ souhlasila a usmála se.

Tentokrát je pás obsloužil jako jedny z prvních. Anjali sáhla po Mattově zavazadle a po svém kufru, jako by spolu byli už dobrých pět let a vraceli se z dovolené.

Jen co opustili letištní halu, nastal efekt, který měl na mysli Matthew při vzletu v Capitolu. Nastoupil do jedněch dveří, kde byl svět takový, jaký ho znal a vystoupil ze dveří na jiné planetě. Hluk, prach, snědí lidé a na první pohled neupravenost všeho. Oprýskané domy, podivné smontované dopravní prostředky, bzučení malých motorek a všude přítomný nasládlý pach.

Anjali mluvila hindersky na taxikáře, který se jich před východem ujal. Nasedli do starého auta, které by v Americe ani v Evropě technickou kontrolou neprošlo ani náhodou. Rozviklaný krám je vezl pro Matthewa zcela neznámým světem dobrých dvacet minut. Seděl vzadu u okýnka a zíral na děti v roztrhaných a špinavých západních šatech, jak si spokojeně hrají na ulicích plných špíny. Zmatený provoz je vedl mezi stavbami, které připomínaly ghetta těch nejslabších sociálních skupin kdekoliv v civilizovaném světě. Tady to bylo, jak se zdá, normální.

Až téměř před koncem jejich cesty vjeli do poměrně, aspoň na zdejší poměry, udržované ulice. Byl odtud výhled na Gangu a město pod nimi, které se ztrácelo v mlhavém oparu onoho nasládlého pachu.

„Jsme tady,“ zazněl hlas Anjali anglicky, aby jej vytrhla z konsternovaného pozorování světa, který si neuměl ještě před chvílí vůbec představit.

„Jo, dobře,“ hlesl.

Automaticky sáhl do kapsy, vytáhl pár amerických dolarů a vrazil je do ruky taxikáři. Ten se na něj podíval napůl nechápavě a napůl spokojeně. Rychle si spočítal, že dostal zapláceno asi tak pětkrát tolik, než by si řekl v rupiích. Anjali to nijak nekomentovala.

Dům, u kterého zastavili, byl skoro celý omítnutý, což bylo příjemné osvěžení po tom všem, co viděli po cestě. Anjali vytáhla klíče odněkud ze svého sáří a otevřela dveře. Malý zádvevní prostor je vedl rovnou na schodiště do prvního patra. Tam opět odemkla dveře. Tyhle byly bytelné a měly kvalitní zámek.

Uvnitř je čekal byt o rozloze přibližně padesáti metrů čtverečních, se třemi menšími pokoji, kuchyní a koupelnou.

„Vítej u mě doma, Matthew,“ řekla mile Anjali, když odložila jejich tašky do prostoru, který měl být nejspíše obývacím pokojem.

„Díky moc, že tu mohu být, všechno je tu pro mě hodně nové,“ řekl Matthew.

„Viděla jsem ti na očích, že něco takového jsi nečekal,“ zvolila vážnější tón hostitelka.

„Jsem hrozně unavený a hladový,“ začal Matthew. „A potřeboval bych sprchu. Půjde něco takového zařídit?“

„Ale jistě, jsme v Indii ne za polárním kruhem. Objednám nějaké jídlo, zatím si dej sprchu a potom půjdeme spát. Zítra musím pracovat a ty si můžeš udělat výlet do města.“

„To zní fajn,“ souhlasil Matthew.

„Tvůj pokoj bude tady,“ ukázala na dveře vedoucí do malého prostoru s oknem, v němž byla dřevěná postel, čistě povlečená a připravená pro návštěvu.

„Jako by se mnou počítala předem,“ podivil se, když odkládal tašku a hledal koupelnu, kde si bude moci dát vytouženou sprchu.

Koupelna byla sice malá, zato překvapila čistotou. Skoro měl pocit, že prošel magickou branou zpět do západního světa. Nejspíše někam do tří hvězdičkového hotelu ve velkém městě. Rohový sprchový kout s hladkou podlahou nebyl sice pro bolavé lýtko ideální ke vstupu, zato poskytl vlažnou osvěžující vodu.

Matthew spokojeně nechal proudit vodu po svém vysportovaném těle. Nebyl sice ve formě, jako před měsícem v Paříži, nyní mohl posilovat jenom ramena a paže, ale i tak byl pořád vysoko nad standardem světového průměru. Když opouštěl koupelnu, měl pocit, že se právě znovu narodil.

„Už tady brzy bude jídlo,“ řekla Anjali, procházející okolo.

Úspěšný sportovec byl zvyklý, že si jej ženy rády prohlížely. Měl na sobě jen spodní prádlo a přesně věděl, co přijde. Pohled odspoda nahoru, jako by byl na přehlídkovém molu. Anjali se mu však dívala do očí, jako by jí to ostatní vůbec nezajímalo. Najednou se cítil nepatřičně a zvláště.

„Dělám něco špatně?“ ptal se sám sebe. „Dávala mi najevo zájem už předtím, proč ne teď?“

Šel do svého pokoje. V cestovní tašce našel sportovní kalhoty a tričko. Slyšel, jak cvakla klika dveří do koupelny. Téměř ihned se spustila voda.

Matthew se podíval na telefon. Stále žádné zprávy na Facebooku, žádné nové žádosti o přátelství. Jediná novinka byla změt' informací na jeho zdi, která ho po krátké chvíli přestala bavit.

Mezitím zazvonil zvonek. Anjali dala mladému dovozci jídla pár rupií navíc. Donesla papírovou tašku s jídlem do kuchyně. Rozbalila jídla a připravila je na talíře.

„Máš rád kari, že ano?“ ptala se svého hosta.

„Jo, jasně,“ usmál se spokojeně při představě dobrého jídla.

Pustil se do masa v hromadě omáčky a rýže. Najednou se zarazil.

„Je skutečně bezpečné jíst jídlo z dovozu v Indii? Není to třeba kočka nebo potkan?“

„Kdybys jídlo objednával ty, tak možná,“ zasmála se. „Tady si můžeš být jistý, že je to v pohodě. Vařila to matka mé kamarádky, bydlí hned vedle.“

„Dobře,“ uklidnil se Matthew a dál pokračoval v rychlém zahánění hladu.

„Jak ti to chutná?“ zeptala se Anjali, která sotva začala.

„Jestli někdo v Americe tvrdí, že umí indickou kuchyni, tak nemá vůbec ponětí, co jí,“ nadšeně chválil s plnou pusou.

„Takže chutná?“ nenechala se odbýt Anjali.

„Ano, moc. Díky. Mám ti dát nějaké peníze?“, nepochopil správně otázku od své hostitelky. „Mám zatím jen dolary, musím zítra zajít do nějaké směnárný. A co vlastně budeš chtít za nocleh?“

„Dřív mluvíš, než cítíš,“ řekla tiše a s úsměvem Anjali.

Matthew se na ni podíval se zdviženým obočím, aby pochopila, že nerozumí, co tím chce říct.

„Zbytečně mluvíš, než abys nejdřív vnímal atmosféru okolo sebe. Nepozvala jsem tě k sobě na noc proto, že chci tvoje peníze. Pozvala jsem tě proto, že ti to pomůže a nebudeš muset spát někde ve špatném hotelu, jak ses bál. Rozumíš?“

„Řeknu ano, ale nejsem si jistý,“ přiznal upřímně.

„Tohle bylo mnohem lepší, upřímné a skutečné,“ dodala Anjali a dál se zajímala o svou večeři.

„Co máš zítra v plánu?“ ptal se po chvíli Matthew, kterému ticho nedělalo moc dobře.

„Musím do kanceláře, mám tam nějaké vyřizování. Ráda bych si pak vzala pár hodin volno a ukázala ti moje město,“ odpověděla.

„Co vlastně děláš?“

„Firma, pro kterou pracuji, koupila pobočky v Americe, takže jsem teď něco jako manažer na cestách, abych pomohla nastavit firemní kulturu novým kolegům za oceánem,“ začala. „Firma vyvíjí nanotechnologie. Je to nápad z Japonska, který majitelé koupili před lety.“

„Kde berou Indové tolik peněz, aby si mohli dovolit takové věci? Promiň, vždycky jsem vás měl za chudou zemi.“

„Jsme asi tak stejně bohatí jako kdokoli jiný na planetě. Jenom tady nemáme střední třídu. Buď jsi miliardář nebo žiješ na ulici. Ale jak už jsem ti říkala, lidem to tady nijak nevádí. Hledají kvalitu života jinde než v bohatství,“ vysvětlila.

„Kdyby byli Indové cílevědomí jako západané, vypadalo by to tady asi stejně, jako u nás, že?“

„Přesně tak. Jsme cílevědomí spíše v duchovní oblasti. Zajímá nás splnutí s našimi bohy, samsara a poznání života.“

„O tom jsem četl v letadle,“ dodal Matthew. „Je hodně zvláštní, jak k životu přistupujete. Tedy minimálně pro nás z Evropy. Tam se každý ohání, aby měl co největší majetky, které si stejně do hrobu nevezme.“

„A co děláš ty?“

„No, to je otázka,“ tón jeho hlasu se změnil na skleslý až smutný.

„Jestli o tom nechceš mluvit, nemusíš,“ uklidnila jej a položila mu svou jemnou ruku na zápěstí.

Matthew zvedl oči. Její dotek ho překvapil. Hned si uvědomil, že se mu líbí, že je mu příjemné, když se ho dotýká.

„Jsem běžec, profesionální sportovec, nebo tedy byl jsem,“ začal povzbuzený dotekem. „Před měsíce jsem se zranil, proto ty berle. Mám potrhaný sval v lýtku.“

„To se jistě brzy uzdraví, ne?“ usmála se Anjali.

„Jo, tohle jo,“ řekl popravdě.

„Tak proč ten strach a smutek ve tvých očích?“ navázala otázkou.

„Doktoři,“ řekl rozhodně, ale pak musel polknout, aby mohl pokračovat, „zjistili, že mám vzácnou nemoc svalů. Za dva roky umřu.“

Anjali jej stále jemně držela za zápěstí. Přitom se mu dívala do očí. Prožívala s ním onu bolest a utrpení beze slov.

„Já asi nechci umřít,“ řekl překvapivě klidně, až racionálně Matthew.

„Proč ne?“ zeptala se Anjali.

„Proč jo?“ rychle kontroval Matthew.

„Čeho se tolik bojíš?“

„Já nevím,“ hned odpověděl. „Asi toho, že bude prostě konec. Měl jsem být za dva roky na Olympiádě, vyhrát medaili a mít do konce života vystaráno, bavit se, žít. Ne vědět, že za dva roky bude po mě, protože to nejde léčit.“

„Víš, Matthew, někdy žijí mnohem více ti, kdo vědí, že brzy zemřou než ti, kdo nevědí, proč vůbec žijí,“ řekla mu vážně Anjali. „Smrt jsou jenom další dveře, kterými projdeš. Není se čeho bát.“

I kdyby tě předtím něco bolelo, v momentě smrti bolest odejde a přichází blažený klid.“

Matthew trhl rukou, aby se zbavil doteku člověka, který mu říkal, že má umřít a na všechno se vykašlat. Tedy tak to chápal on.

„Proč se zlobíš?“ zeptala se klidně.

„Protože mi říkáš, že je vlastně v pořádku, že tak brzy zemřu,“ nezadržel nával vzteku. „To je možná to vaše náboženství, ale já v tom vychovaný nejsem! Naučili mě bát se smrti, že je to něco špatného. A kdybych byl křesťan tak se navíc budu děsit toho, že půjdu před boží soud.“

„A proč by ses měl božího soudu bát?“

„Nejsem dobrý člověk,“ křikl a pěstí udeřil do stolu. „Manipuluji druhými, spím s holkama a potom už se jim neozvu, využívám slabostí druhých, abych sám rostl nahoru. Neumím říct vlastní matce pravdu o tom, že umírám. A nic jiného než běhat, neumím, takže ani netuším, co budu ty zbývajících dva roky života dělat!“

„No a?“ zeptala se Anjali. „Co je na tom špatného?“

„Co je na tom špatného?“ zopakoval otázku nahlas posměšně. „Anjali, je na tom špatně úplně všechno. Ta nemoc říká, že jsem svůj život ztratil, hodil do koše děláním něčeho, co mě ani nebaví pro něco, co mi má jenom prodloužit pubertu do konce života, protože vůbec netuším, co se sebou mám dělat, k čemu jsem dobrý.“

„To je v pořádku,“ řekla mu Anjali. Vstala a objala jej.

Matthewa tohle úplně odzbrojilo. Krásná žena s hebkou pletí se k němu přivinula a držela jej u sebe. Nikoliv jako matka dítě, po kterém chce, aby se uklidnilo. Ale jako sobě rovná, silná žena, podporující silného muže v těžké chvíli.

„Co to má být?“ zeptal se tiše a překvapivě mile.

„Tohle je, Matthew, přítomnost,“ řekla mu a pohlédla do jeho překvapených hnědých očí. „Neexistuje minulost, neexistuje budoucnost. Je jenom teď, nic jiného není. A teď se cítíš jak?“

„Cítím toho nějak moc,“ odpověděl pohotově. „Cítím vztek, cítím vzrušení, cítím divoký tlukot svého srdce, cítím kari.“

„Vidíš,“ usmála s na něj Anjali. „To znamená jediné. Teď žiješ. A protože je jen teď, tak jsi skutečně živý.“

Matthew krásnou indickou ženu vášnivě políbil. Ona mu polibek okamžitě opětovala. Svými silnými pažemi ji k sobě přitáhl. Hladil ji ve vlasech a tiskl ji k sobě. Ona ho hladila po tváři. Druhou rukou se jemně dotýkala jeho hladké hrudi.

Sportovec zvedl štíhlou ženu a donesl ji, jako pírko do jejího pokoje. Nenechal si bolestí v lýtku vzít ten pocit síly, že ji odnese. Prostě to udělal, nehledě na to, co si o tom myslela jeho noha. Něžně a obratně položil Anjali na postel. Natáhl ruku, aby zavřel dveře.

Anjali byla hebká, poddajná a přitom silná. U žen doposud zažíval rozpolcenost. Některé byly poddajnými a přijímajícími jeho doteky, vášně a sílu nebo silné, takže se při milování spíše prali o to, kdo bude vést, kdo bude dominantní. Anjali byla oboje. Říkala svým prožitkem, jak si je vědomá své síly a zároveň dovolila Mattovi projevit svou mužskou, až neurvalou touhu a sílu. Po celou dobu jejich vášnivého spojení cítil v podbřišku jasnou a silnou energii, která jej vedla ke společnému vyvrcholení. Něco takového zatím nezažil.

Ráno se probudil podle displaye na telefonu v osm hodin a dvanáct minut. Hned si vybavil intenzivní chvíle včerejšího

večera s Anjali. Ohlédl se po ní. V posteli nebyla. Z postele nahlédl do chodby a snažil se zachytit nějaký zvuk. Třeba, jak v kuchyni vaří kávu nebo se sprchuje. Nic, bylo ticho. Vstal tedy a šel se po ní podívat. V kuchyni ležel vzkaz psaný rukou.

„Šla jsem do kanceláře. Vrátím se po obědě. Zatím si užij Váránasí, za kterou jsi sem přijel. Půjč si klíče, visí vedle dveří. Anjali.“

V tu chvíli si vybavil tvář Marion ze svého snu, která mu řekla, aby jel právě sem. Pořád nikdo netušil, že jeho hlavním motivem byla právě tvář bývalé starostlivé přítelkyně, promlouvající k němu ve snech.

V malé kuchyni, kterou si včera po příjezdu a při rozhovoru se svou hostitelkou, sotva prohlédl, našel lednici. Byla skoro prázdná. Anjali byla v Americe na služební cestě nejspíše dost dlouho na to, aby si tady držela zásoby, které se stejně zkazí.

Pocítil touhu zažít dobrodružství. Vešel do pokoje, sbalil si batoh na celodenní poznávání indického historického města. Nechyběly v něm doklady, peníze, telefon, cestovní pas a platební karta. Hodil batoh na záda, vzal si berle a vydal se na cestu po schodech z bytu. Zamkl za sebou rezervním klíčem a vyrazil ven. Telefonem si vyfotil název ulice, která podle něj byla dlouhá změt' písmen bez významu. Na cestě zpět ji ukáže taxikáři a nechá se zavézt přímo ke dveřím.

Bylo zničující horko a dusno. I kdyby neměl berle, zavolał by si taxík, aby ho zavezl někam blíže k řece Ganga, u které měly stát krásné budovy, jež viděl na obrázcích na Googlu. Stačilo sejít kousek k hlavní silnici a hned si zajistil odvoz. Vitální starší mužík nadskakoval radostí, když viděl, že jeho zákazníkem bude běloch,

který, navzdory berlím, vypadá zdravě. Indové podle toho hodnotí, že bude mít peníze.

„Sem,“ řekl zřetelně Matthew a ukázal na telefonu obrázek Váránasí, který si uložil z internetu.

Mužik začal mluvit rychle hindsky, smát se a ukazovat prstem někam směrem do města. Matthew se ve starém vyhrátém autě usadil co nejpohodlněji. Stáhl si okénko, aby k němu proudil aspoň nějaký vzduch, ale bylo to skoro k ničemu. Tričko měl prakticky celé propocené a díky koženkové sedačce se mu lepil zadek k šortkám. Přesně tyhle pocity nesnášel.

Za třicet minut jízdy nekoordinovanou dopravou plnou malých mopedů, kol jako z výstavy historie cyklosportu a různých pokusů o auta složené z kdejakých náhradních dílů, se ocitli na rušné ulici. Taxikář se na Matthewa obrátil a začal se smát, gestikulovat jako šílený a ukazovat z okna směrem k jedné z budov.

„Aha, asi budeme na místě,“ řekl Matthew spíše sám pro sebe.

Podíval se na taxametr, kde se mechanická kolečka otočila na cenu necelých tisíce rupií. Rychle si v telefonu přepočítal, kolik je to v americké měně. Cesta vyšla na přibližně deset dolarů. Dal řidiči dvanáct, aby z toho něco měl. Ind se nadšeně díval na zelené bankovky, jak míří k němu. Nadšeně děkoval. Dokonce vyskočil z auta a svému západáckému zákazníkovi otevřel dveře.

Matthew poděkoval, sbalil si batoh a berle. Vyskočil z přehrátego auta ven. Tady bylo o poznání lépe. Asi Ganga, jako velký vodní zdroj, ochlazovala vzduch.

„No, tak jsem tady,“ řekl si sám pro sebe plný očekávání Matthew, když se o berlích vydal k řece a prastarým stavbám.

Nejvíce ze všeho jej fascinovalo, jak tady lidé chodí s kravami na provázku po ulici. Na západě bylo moderní mít psa, tady krávu. Byl to úplně jiný svět.

Mezi budovami proskákal k řece Ganze. Bylo hodně slunečno, takže se klidná hladina vody proměnila v obrovskou lesklou plochu, zářící jako milion hvězd. Překvapilo ho, že na pobřeží byla spousta lodí. Nedošlo mu, že se po Ganze mohou lidé i plavit.

Ze zaujatého přemýšlení jej vytrhly dvě mladé indické dívky, které si jej se zájmem prohlížely a hihňaly se. Pochopil, že se smějí jemu, coby západňanovi, který na sobě má krat'asy a triko a skáče o berlích. Okolo něj nikdo další takový nebyl. Jen místní obyvatelé ve svých typických špinavých a obnošených hadrech. Až teď mu došlo, že muži vypadají spíš jako bezdomovci, a hlavně ženy jsou tady ty pěkně upravené, oblečené a poměrně často i nalíčené.

Doskákal k vodě, aby se podíval na klidnou hladinu zblízka. Všichni ho strašili, jak je Ganga špinavá a smradlavá. Pravdou bylo, že nevoněla zrovna vábně, ale špinavá nebyla. Voda působila čistě.

Uvědomil si, že ještě nesnídal, že má docela hlad a žízeň. Až teď se mu vybavil rozhovor z letadla s nagelovaným spolucestujícím.

„Hlavně si nekupovat žádnou nebalenou vodu a dávat si pozor na to, kde jím,“ přemýšlel. „Musím na to selským rozumem. Pít budu čaj, ten je minimálně převařený, takže by měl většinu bakterií zabít a jídlo si dám hodně kořeněné a vařené. To by mělo pro dnešek zafungovat.“

Vyhlédl si stánek, kde smažili nějaké placky. Neuměl hindsky, takže vůbec netušil, co si dává. Vytáhl dva dolary a dal je starší vrásčité ženě. Se zalíbením se podívala na americké peníze a dala mu placek pořádnou porci. Matthew ještě ukázal na čaj, který viděl, jak rozlévá dalším hostům svého stánku. Nalila mu sklenici čaje.

„Sklenici?“ ptal se sám sebe. „Kdo ti dneska dá na ulici sklenici s čajem? Asi počítá s tím, že jí to vrátím.“

Usadil se na schody jedné z prastarých budov nedaleko stánku, aby na něj majitelka viděla a neměla pocit, že s jejím nádobím snad odejde.

Placka připomínala chutí rohlík, který je populární třeba v Praze, kde byl na sportovním meetingu před dvěma lety. V každém pekařství měli takových rohlíků vždycky plné regály a lidé si je brali po deseti. Placka, o které pochopil, že se jí říká naan, mu rohlík připomínala. Byla potřená máslem ghí, které znal z dob, kdy se zajímal o zdravé stravování. Je to přepouštěné máslo, které je v Indii snad všude a ve všem. Čaj byl sladký, asi nějaké bylinky a bůhví jaké sladidlo. Mattovi chutnal.

Po vrácení sklenice se vydal podél pobřeží řeky Gangy. O berlích skákal po písčné pláži s desítkami zaparkovaných lodí. Po necelé půlhodině narazil na budovu, kterou znal fotek na internetu. Vytáhl telefon z kapsy a udělal si svůj vlastní obrázek. Nutno podotknout, že vypadal úplně stejně jako ten z internetu.

„Je to tak zbytečné,“ uvědomil si. „Tak jsem to viděl a co dál? Můžu jet zpátky do Capitolu nebo za matkou do Bristolu? Tohle bylo ono, proto jsem sem letěl?“

Tohle uvědomění v něm vyvolalo pocit zbytečnosti celého toho trmácení se přes polovinu světa.

„Neměl jsem tomu preludu věřit,“ pomyslel si. „Jak může být smysluplný sen, který mě pošle během bezvědomí někam na konec světa. Je to blbost, jsem hlupák.“

Pak si vzpomněl na Anjali a na neobvyklý zážitek ze včerejšího večera. Deprese z blízké smrti, náhle obrovské vzrušení a následně

smyslná bohyně milování otevírající svou vášní jeho srdce a chuť žít.

„Možná jsem přijel, abych poznal Anjali,“ pomyslel si. „Možná to bylo jenom o tom. A i to by mi stačilo. Je neuvěřitelná.“

V tu chvíli jej rozbolela noha. Posadil se na schody u vody dobrých pět set metrů od místa, kde si pořídil fotku na mobil. Natáhl lýtko, aby si ulevil od bolestí. Zhluboka se nadechl. Díval se na podivně klidnou řeku, jak si tak plyne a sleduje ty chudé životy Indů už tisíce let. I když pravdou je, že v historii se jim dařilo i dobře a byli Asijskou velmocí. Jenže ty doby už byly evidentně dávno pryč. A jak byly předtím okolo stále desítky lidí, tady u tohoto schodiště bylo náhle prázdné.

Někdo zatahal za jeho batoh na zádech. Matthew se otočil. Uviděl tvář indického dítěte, jak se mu snaží strhnout batoh ze zad. Ohnal se po něm, aby mu dalo děcko pokoj. Namísto toho zabralo ještě víc. Matthew se chtěl narovnat. Stačilo by, aby si díky vyrovnanějšímu postavení těla vytvořil lepší páku a dítě nebude mít šanci. Jenže v tu chvíli ho někdo udeřil do žeber, takže zavravoral a během vstávání spadl. Nešťastnou shodou okolností na bolavé lýtko. Zdusil výkřik bolestí a vzteku. Rukou se ohnal po někom, kdo ho udeřil. Nahmatal statnější chlapecké tělo. Svalnatou paží ho udeřil do hrudníku. Cítil, že útočník odpadl. Konečně mohl zatahnout za popruh batohu, aby jej získal do svého držení.

Jenže přišla rána do tváře něčím tvrdým. Svět se mu zamotal před očima. Nechtěl se však batohu pustit. Věděl, že jakmile o něj přijde, je ztracený. Znovu se ohnal rukou. Někoho udeřil a měl pocit, že se ho musel zbavit. V tu chvíli ho dítě kouslo do ruky, takže svaly mimoděk povolily a batoh byl na cestě od něj. Kdyby měl zdravou nohu, tak jim všem uteče už předtím nebo by kluky

teď doběhl. Ale s berlemi neměl šanci. Po další ráně do hlavy se mu zatočila hlava a ztratil vědomí.

Když rozlepil oči, byl podvečer. Slunce zapadalo a kolem něj se ozývaly zvuky ptáků. Viděl jenom na pravé oko. To levé měl bolavé a opuchlé. Sáhl na obličej a zděsil se, jak je oteklý a že je na něm velký strup od zaschlé krve. Chtěl se zvednout. Šlo to jen stěží. Bolela ho do krve pokousaná ruka a pohmožděná žebra. Bolest v lýtku byla očekávaným standardem, kterým se nehodlal zrovna zabývat.

„Co se to stalo?“ ptal se sám sebe, když se konečně posadil.

Matně si vybavil boj o batoh a rány, které schytl nějakým tvrdým předmětem.

„Indie, jasně, k čertu s ním!“ vztekl se.

Jen co se posadil, rozbolela jej šíleně hlava a ve spánku vedle oka, který měl tak opuchlé, že ho sotva mírně otevřel, mu začala pulzovat nesnesitelná bolest.

„Pomoc, je tu někdo?“ vypravil ze sebe.

Na chvíli zavřel oči, aby se mohl zkoncentrovat a rozhlédl se okolo sebe. Třeba pozná, kde se nachází. Nepoznával to tady. Okolo už nebyly krásné stavby. Namísto toho tu stály staré oprýskané domy, podstatně menší než ty pěkné. U vody stála jenom jedna loď, spíše polorozpadlá bárka. Neměl ani berle.

„Ti parchanti mi sebrali úplně všechno,“ zaklel a zpátky se složil do písku.

Když už nic jiného, alespoň bolest hlavy tím trochu ustoupila.

„Kde jste kdo?“ zavolal marně.

„Nekřič pořád,“ ozval se hlas mluvící anglicky. „Už jdu.“

„Kdo jste?“ ptal se s obavou, že mu zase někdo ublíží, Matthew.

„Já jsem Sizal, tvůj přítel, ano?“ ubezpečil ho hlas.

Matthew otevřel oči, aby se podíval, kdo to k němu přichází. Byl to muž ve věku přibližně pětatřiceti let. Měl tmavé dlouhé neupravené vlasy, a tak měsíc neholený vous. Oblečený byl do hábitu, který tady měli duchovní a mniši. Opíral se o dřevěnou hůl. Podle tváře to však nebyl Ind ani náhodou. Byl oproti místním bledý. Působil spíše jako Evropan namíchaný s Asiatem.

„Vy mluvíte anglicky,“ bylo první, co se ze sebe dostal Matthew.

„Ukaž se?“ řekl Sizal. „No ta rána do hlavy je docela slušná síla. To sis musel užít. Co dalšího tě bolí?“

Dobitý Haley ukázal na žebra a na nohu.

„Tu nohu mám už dlouho, ale do žeber mě něčím praštili,“ sípal bolestně.

„Hm,“ nespokojeně zhodnotil Sizal. „Tohle všechno zvládneš. Budeš žít. Jenom ti to trochu ošetříme. Kde tady bydlíš?“

Matthew se zatvářil nešťastně a bezmocně.

„Jo jasně, oni tě o všechno obrali, a protože nejsi Ind, tak se v těch jejich názvech nevyznáš, takže vůbec netušíš, že? Víš aspoň název hotelu?“

Matthew nesouhlasně zakýval.

„Nejsem v hotelu, spal jsem u jedné ženy,“ řekl, když se snažil posadit.

„Jak se jmenuje?“ ptal se hned Sizal.

„Anjali,“ odpověděl Matt.

„Anjali a dál?“ čekal Sizal.

„To nevím, její příjmení nedokážu ani vyslovit,“ řekl Matthew.

„Tohle je super situace, že?“ zasmál se upřímně Sizal. „Okradli tě v zemi, kde ti nikdo nerozumí a ty nerozumíš jim. Nemáš se jak

prokázat a i kdybys někomu z rodiny zavolał, peníze ti nemůž
poslat, protože nemáš kartu.“

„Co je na tom k smíchu?“ vztekal se Matthew.

„Víš,“ smál se pořád Sizal, „úplně všechno!“

„Hele, víš co? Já radši půjdu,“ řekl dobitý Matt a snažil se
zvednout.

„Klid, příteli,“ řekl vážněji, během doznívajícího smíchu Sizal.
„Schopnost zasmát se sám sobě je fantastická věc. Měl bys to
zkusit.“

„Jo, jasně,“ zdusil agresivní výkřik Matthew.

„Pojď, pomůžu ti vstát a vezmu tě k sobě, podíváme se na ty
tvoje rány a uvidíme, co dál,“ řekl teď už zcela vážně Sizal.
„Souhlas?“

„Jo, dobře,“ hlesl Matt.

Chlapík ho vytáhl na nohy. Podepřel ho a ukázal mu, že se spolu
vydají směrem za tím světlem opodál mezi stromy.

„Jak jsi mě našel?“ ptal se Matt.

„Ale, začali se na tom místě srocovat ptáci, zajímalo mě, co za
mršinu tam leží. Někdy totiž v Ganze vidíš jen tak plavat kozu
a podobně.“

„Kozu?“ zarazilo Matthewa.

„Nebo taky tohle,“ ukázal na světlo plující po hladině Gangy.

„Co to je?“ nechápal Matthew.

„To je pohřeb,“ odpověděl Sizal. „Když někdo umře, tak ho
dají na dřevěný člun, zapálí ho a pošlou po vodě.“

Dřevěná hořící bárka se blížila k nim.

„Nechci se dívat, je to hrozné,“ řekl Matt a sklopil oči.

„Já být tebou, určitě se podívám,“ vyzval ho vážně Sizal. „Přece
jsi sem přijel proto, aby ses podíval smrti do očí, ne?“

„Jak to víš?“ sekl po něm pohledem Matthew až ho z toho prudkého pohybu zabořila hlava.

„Vidím to na tobě,“ řekl Sizal. „Jsi chodící mrtvola. Je v tobě tak málo života. Ten, co tady hoří, je živější než ty.“

„Já fakt nevím, jestli od tebe chci pomoci,“ řekl důrazně Matthew.

„A to, co se ti stalo, je asi náhoda, že?“ zeptal se ostře Sizal.

„Jo, je. Prostě se to stalo, mohl to být kdokoliv jiný!“ ohradil se Matthew.

„Jsi tvrdohlavý ořech, víš to?“ obořil se na něj Sizal. „Pamatuj si, děvče, že nic se neděje náhodou!“

„Děvče?“ křikl překvapený Matthew.

„Oblíkáš se jako holka a fňukáš jako malá holka,“ neubral na důrazu Sizal. „Seber se trochu sakra. Snad si nemyslíš, že život je fér!“

„Ne, není fér,“ křičel Matthew nepřítelně.

V tu chvíli se z okna vyklonil starší obtloustlý Ind. Něco na ně pokřikoval. Matthew a Sizal se na něj otočili a jednohlasně zařvali: „Drž hubu!“

Ind raději okamžitě zalezl.

„A všiml sis, chytrá hlavo, že už dobrých deset metrů jdeš úplně sám, bez mojí opory a bez berlí?“

„Co?“ zarazil se Matthew.

„No, vidíš,“ pokračoval v důrazném tónu Sizal. „Je to ve tvé hlavě, troubo, ve tvé hlavě. Ta smrt, která z tebe dýchá na sto kroků, ta nanicovatost a prázdnota. Jsou všechny ve tvé hlavě a vesele si tam vládnu.“

„Počkej,“ nechápal Matthew. „Jak v mé hlavě?“

„Neřvi pořád a pojď, slušný lidi chtějí mít klid,“ odbyl ho Sizal, když mu ukázal, že má vlézt do jeho přístřešku, který spíše připomínal nataženou celtu mezi stromy.

„Ty mi tady budeš kázat o tom, co je v hlavě,“ smál se Matthew. „Nemáš nic, ta chudoba je taky ve tvé hlavě?“

„Chudoba?“ podivil se Sizal. „Kluku, ty vůbec nevíš, o co tady jde, že?“

„No, evidentně ne,“ řekl Matthew zaraženě.

„Nevadí, to bude dobrý,“ zasmál se podivný hostitel.

Na žebra mu natřel nějakou mast. Páchla jako výkaly a zkvašené odpadky. Na tvář pro změnu dostal nějakou šíleně pálivou mast, takže myslel, že mu shoří polovina obličeje. Na lýtko mu pak muž přiložil velký list, který předtím namočil v nějaké olejovité vodě. Příjemně to chladilo.

„Zkus se nepozvracet z té masti na žebra,“ řekl Sizal. „Je to hnus, ale zítra ti bude dobře.“

„Z čeho to je?“ zeptal se Matthew zvyklý dostávat na své otázky odpovědi.

„To nechceš vědět,“ zasmál se Sizal, když si od smradlavého krému utíral ruce.

„No, dobře,“ řekl Matt, který zhodnotil, že nemusí nutně vědět všechno. „A co tady děláš ty?“

„Já, hochu, já jsem tady poznal pravdu,“ usmál se Sizal.

„Pravdu o čem?“ nechápal Matt, na kterého přišla další vlna pálení v obličeji.

„Pravdu o všem. O životě, o vesmíru, o lásce. Prostě o všem,“ řekl Sizal a díval se na vycházející hvězdy.

„A co je to za pravdu?“ zajímala Matta.

Sizal se mu podíval do očí. Chvíli si ho prohlížel.

„Je to pravda o příčině a následku,“ prozradil. „To, co tady teď vidíš, je následek. To, jak jsi zbitý, jak jsi zničený a polomrtvý uvnitř sebe, je následek. Abys mohl následky změnit, je potřeba najít jejich příčinu.“

„Takže následek je, že mě zbili a okradli v Indii a příčina byla, že jsem sedl do letadla?“ zeptal se nevrle Matthew.

„Ne, ty troubo,“ okřikl ho Sizal. „Příčina je daleko před tím vším. Následek je to, že jsi tady a zbitý, následek je, že jsi sem cestoval, následek je, že jsi skončil v nemocnici s tou nohou už před Indií a následek je i to, že jsi k tomu zranění vůbec přišel. Příčina leží, jak vidno, někde daleko předtím.“

„To zní jako nějaká pseudo duchovní věda nebo psychologie mé matky,“ ulevil si nespokojený Matthew. „Jak víš, že jsem byl v nemocnici?“

„Jsem vystudovaný chirurg,“ zasmál se Sizal. „Když někdo prošel péčí klasické medicíny, poznám to.“

„Ty seš mi tedy borec,“ zakroutil hlavou Matthew. „A nejsi taky náhodou policajt, že bys mi udělal provizorní doklady a já si mohl v bance otevřít účet, kam mi matka pošle peníze, abych se vrátil do Británie?“

„Ne, polda nejsem,“ zasmál se. „A tady to nebude vůbec lehký. A víš, proč? Protože ty nevěříš na zázraky. Nevěříš v sílu života.“

„Cože?“ nechápal Matthew. „A co by mi ta víra asi tak dala? Jsou to jenom výmysly.“

„Děvče,“ začal opět nabroušeným tónem Sizal. „To, že věříš jenom sám v sebe, ti evidentně moc nefunguje, že? Podívej se na sebe. Jsi dobitá zdechlina. Tak moc jsi věřil v sám sebe, že ses nechal okrást děckama a ani si nezapamatuješ ulici své holky, aby

ses tam mohl s mapou v ruce dobelhat. Tak moc věříš sám v sebe, že je za chvíli po tobě.“

„Jak víš, že umírám?“ utrl se na Sizala Matthew.

„Protože ta informace z tebe přímo stříká. Tenhle následek máš napsaný na čele. Stojí tam: *jsem mrtvola, kdybys to nevěděl*“, chápeš to už?“

„Nechápu,“ křikl Matthew. „Jak to mám asi tak podle tebe chápat! Normálně žiju, snídal jsem placku, včera večer jsem byl s úžasnou ženou, mám milující matku.“

„To je seznam na nákup nebo co?“ zeptal se se smíchem Sizal. „Mě je to jedno. Mě je jedno, že umřeš a svůj život spláchněš do nebeskýho záchodu. Rozumíš tomu? Já tě nepotřebuju o ničem přesvědčovat. To ty tady stojíš za starou bačkoru.“

„Tak furt nemel a nějak mi pomoz!“ vylétlo z Matthewa, až se sám zarazil.

„To už je fakt síla,“ řekl Sizal hraně překvapeně. „Tvoje podvědomí tě chce zachránit i proti tvé vůli. Jsi tvrdohlavý mezek.“

„A pomůžeš mi nebo ne?“ vztekal se Matthew.

„Ano i ne,“ odpověděl Sizal. „Musíš si pomoci sám. To, s čím ti můžu trochu pomoci, je, abys přestal lhát sám sobě. Jedině tak se můžeš zachránit a objevit skutečnou příčinu všech těch blbin, co se ti dějou. Chápeš?“

„Asi jo,“ řekl rezignovaně Matthew.

Zmocnila se ho šílená únava. Zcela otupěl vůči pálivé bolesti na obličeji a smradu masti na trupu těla. Zavřely se mu oči.

„Matthew, jak se ti líbí v Indii?“ zazněl hlas, který mu okamžitě v podvědomí pomohl vylovit správnou tvář.

„Moc ne,“ odpověděl popravdě, aniž by ho překvapilo, že mluví zrovna s Marion. „Mám docela problém.“

„Nevěřím tomu, že znáš slovo problém, to je přece něco, co jsi nikdy neměl, no ne?“ zasmála se vlastnímu rýpání do bývalého přítele.

„Jo, jo, vtipy, vtipy,“ utrousil nespokojeně terč slovního útoku.

„Nic si z toho nedělej. Všechna řešení, která teď potřebuješ, už dávno znáš. Dobře to dopadne,“ řekla podstatně mileji a snad i starostlivě Marion.

„Jo?“ podivil se Matthew. „Teď to tak rozhodně nevypadá. Proč jsi mě vůbec do nějaké Indie tahala? Je to tady o ničem.“

„A co Anjali?“ zeptala se rádoby nezúčastněně.

Matthewa zaskočila, že o ní Marion ví. Chvilí se cítil trochu provinile, jako by ji podváděl, což nikdy neudělal, ale pak mu došlo, že se už dávno rozešli a ona byla ten, kdo to ukončil.

„Kvůli jedné noci mi všechny ty starosti a cestování nestály za to, to tě můžu naprosto uklidnit. Takže? Proč jsem zrovna ve Váránasí v Indii?“

„Protože nechceš umřít jen tak, chceš ještě něco zažít, nebo ne?“

„Aha, takže stejně umřu, a ještě se kvůli tomu nechám okrást a zmlátit na konci světa. To jsem mohl jíst raději ovocné knedlíky u matky v Bristolu a čekat na světlo na konci tunelu,“ odsekl znechuceně.

„Teď to ještě nemůžeš pochopit, to je jasné,“ mávla nad jeho reakcí rukou Marion. „Ještě tě toho čeká hodně, uvidíš.“

„Vzbud’ se,“ řekla Marion, ale mužským hlasem.

„Co?“ nechápal Matthew.

„No, vzbud’ se,“ řekl opět mužský hlas.

Matthew cítil, jak otevírá oči a všude okolo něj je spousta světla.

„Co to je?“ ptal se. „Co se děje?“

„Žes taky vstal, Šípková Růženko,“ zakroutil hlavou Sizal.

„Měl jsem sen, znovu na mě mluvila bývalá přítelkyně a říkala mi, že je dobře, že jsem tady,“ řekl Matthew rozespalým hlasem.

„Taky, že jo,“ zasmál se podivný mnich.

„Řekneš mi víc nebo co bude?“ vybídl ho Matthew, když Sizal dál nepokračoval v tom, co chtěl nejspíše říct.

„A co bych ti měl říkat?“ nechápal.

„Přeci to, proč je dobře, že jsem tady, ne?“

„Ale ono je vždycky dobře, že jsi tam, kde jsi, chápeš? To se jen tak říká,“ odbyl ho Sizal.

„A já čekal, že se něco dozvím,“ zamumlal nespokojeně Matthew.

Ohlédl se, kde se vlastně nachází. Okolo nich bylo několik stromů, za nimi viděl dvě budovy do písmene L, jak tvoří hradby mezi parkem a rušnou ulicí. Kousek od nich se vinul břeh, odkud měli výhled na velkou vodní plochu Gangy, jak si tak klidně plyne přes půl Asie.

„Už mě ani nebolí hlava,“ řekl po chvíli Matt.

Sizal na něj nereagoval. Zrovna se věnoval něčemu hrozně důležitému ve svých věcech.

Matthew se cítil napuchlý, ale ne tolik, aby se obával, zda nebylo zranění příliš drastické. Nakonec na tom nebyl tak zle. Byliny od Sizala a spánek pomohly, aby se cítil o dost lépe. Dokonce ho ani tolik nebolelo lýtko.

„Půjčíš mi telefon, abych si zavolał?“ zeptal se Matthew poté, co chvíli lovil v paměti telefonní číslo na matku do Bristolu.

„Já nic takového nemám,“ odbyl ho Sizal se spokojeným úsměvem. „K čemu by mi tady byl. Mám všechno, co potřebuji.“

Vykoledoval si pohled Matthewa, který nechápal, jak někdo dokáže žít bez telefonu a spojení s okolním světem.

„A znáš někoho, kdo telefon má, abych si zavolał?“

„Jo, znám,“ zavolał nadšeně Sizal.

„Koho? Můžeš mě tam vzít?“ zaradoval se Matthew, který už viděl, jak se situace řeší.

„Policie,“ zasmál se mnich.

„Faktem je, že jsem čekal něco mnohem horšího,“ nakonec vyhodnotil odpověď Matt. „Kde tady najdu policejní stanici?“

„Vyjdeš tady mezi těmi domy a dáš se doleva, tam je malá křižovatka, projdeš ulicí doprava a tam někde to je,“ odpověděl Sizal. „A víš ty co? Půjdu s tebou.“

Matthew se zatvářil jako by dostal dárek, který se mu vůbec nelíbí. Byl euro Asiatovi vděčný za pomoc, bylinky a vůbec, že mu někdo pomohl. Nebyl si však jistý, zda s ním chce trávit ještě nějaký čas, a navíc u tak důležité věci. Na druhou stranu, třeba umí hindsky a usnadní celou komunikaci ohledně okradení, napadení a všeho okolo.

„Tak půjdem?“ zeptal se Matthew zvedající se na nohy.

„Co by ne,“ zasmál se mnich.

Pobitý turista s tričkem od krve a mnich v rouše se vydali do ulic Váránasí.

Matthew se nejdříve potýkal s pocitem, že je budou lidi soudit, že na ně budou zírat, jako by spadli z jiného vesmíru. Pohled na ulici ho však poměrně rychle uklidnil. Podobných zaprášených mnichů jako byl Sizal tu bylo docela dost. Nakonec nejvíc pozornosti, zejména od všudypřítomných a nenechavých dětí,

sklidil za svou opuchlou tvář jinak vždy skvěle vypadající Matthew. Smály se mu a ukazovali si na něj. A aby toho nebylo málo, Sizal je povzbuzoval, aby zavolali svoje kamarády a přišli se podívat na toho podivného cizince s rozbitou tvář.

„Tak tedy pěkně děkuju!“ nevydržel vzteky bez sebe Matthew, sotva přešli přes ulici.

„A za co?“ ptal se spokojený mnich.

„Jsem v problémech a ty tady na mě ještě poukazuješ. Nechceš zavolat náhodou celé Váránasí, aby se přišli podívat?“

„He!“ zasmál se mnich. „To bych rád, ale nemám telefon.“

„Co si o mě budou lidi myslet?“ vztekal se dál Matthew.

„Myslíš ty lidi, které neznáš a už je nikdy neuvidíš?“ zlobil se hraně Sizal. „Nebo máš na mysli ještě někoho jiného?“

Mnich dobitého Brita svou poznámkou dostal. Měl pravdu. Tyhle lidi už nejspíš nikdy neuvidí, tak co. Zatím mu však jistý klid dovolila jen jedna část jeho osobnosti. Ta druhá se pořád pěkně vztekala a cítila se ponížená. Až teď si poprvé v životě Matthew všiml, že se může cítit tak výrazně rozpolceně. Jedna polovina je v pohodě a chápe Sizalovo sdělení, zatímco ta druhá je vzteklá jako tvrdohlavé děcko. Dokonce měl tendenci se na vteřinu zasmát sám sobě, ale jeho druhá část mu nic takového nedovolila. Nutila ho tvářit se uraženě a snažila se ignorovat všechn ten poprask.

„Tohle je policejní stanice,“ ukázal mnich a vtrhl dovnitř, jako by se chystal udělat loupežné přepadení.

Ostatně to, co se odehrávalo vevnitř připomínalo pořádný zmatek. Byli tu jen dva mladí úředníci za malými pulty s papíry a tužkami. Stála tu fronta pokřikujících lidí, kteří se předháněli v obhajování se svých práv a vzniklých sporů. Mladí strážníci neměli vůbec tušení, co mají se situací dělat, takže jim obyčejně

tužky zběsile klouzaly po papírech se zápisy jako zobáky kolibříků sosažící z příliš mnoha květů nektaru zároveň. Sizal, aby situace podpořil, tak začal pobíhat okolo a vykřikovat něco hindsky. Lidé se pak ještě horlivěji pustili do policistů.

„Za chvíli budeš na řadě,“ řekl Sizal a ukázal Mattovi, aby se posadil na něco, co mělo připomínat židli.

„To jako vážně?“ podivil se. „Kdybych něco takového viděl na západě, otočím se a jdu raději jinam.“

„Ne, počkej, počkej,“ uklidňoval ho mnich. „Tohle je ta nejpohodovější stanice v celém městě. Na těch dalších pobočkách je to ještě, řekněme, žhavější.“

„To si ani nedovedu představit,“ zamumlal Matthew. „To už si snad lezou po hlavě, ne?“

„Jak jsi to uhodl?“ podivil se mnich, smějící se jako by slyšel výtečný vtíp.

„Co jsou to za lidi, vždyť jsou úplně mimo, jsou jako zvířata! Tohle je ta skvělá duchovní kultura? Leda tak houby. Jsou to mimoni.“

„S těmi svými nekonečnými soudy jsi tady mimoň ty, děvče,“ řekl přísně Sizal.

Matthew zcela ignoroval, že jej zase urazil. Spíše ho fascinovalo, jak dokáže ten podivný mnich měnit emoce ze vteřiny na vteřinu. Dokáže se z hurónského smíchu okamžitě přepnout do absolutního klidu.

„Nejspíš bude schizofrenik, měl bych se ho brzy zbavit,“ pomyslel si Haley, který spokojeně sledoval, jak se skupina lidí za doprovodu vlastního neustálého pokřikování vytrácí ze dveří malé polorozpadlé služebny policie.